

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6
โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

นางณัฐิกา ปิ่นแก้ว

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2561

The Effects of Using a Guidance Activities Package to Enhance
Self-Confidence of Karen Hill Tribe Students at Prathom Suksa
IV – VI Levels of Ban Hua Mae Surin School In Mae Hong Son
Province

Miss Natthika Pinkaew

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance and Psychological Counseling

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2018

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียน
บ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ชื่อและนามสกุล นางณัฐิกา ปิ่นแก้ว

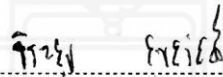
แขนงวิชา การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

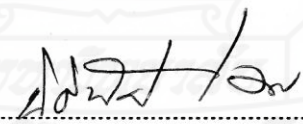
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.จิระสุข สุขสวัสดิ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2562

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.จิระสุข สุขสวัสดิ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิธิวัฒน์ เมฆขจร)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวิวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6

โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้ศึกษา นางณัฐิกา ปิ่นแก้ว **รหัสนักศึกษ** 2592800201 **ปริญญา** ศีษศาสตรมหาบัณฑิต
(การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา) **อาจารย์ที่ปรึกษา** อาจารย์ ดร.จิระสุข สุขสวัสดิ์
ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชนเผ่า
กะเหรี่ยง โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความ
เชื่อมั่นในตนเองในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

ประชากร คือ นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน
จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง
ความเชื่อมั่นในตนเอง และ 2) แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าความเที่ยงทั้งหมด เท่ากับ .96 สถิติที่ใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเอง
แตกต่างกัน ทั้งในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลโดยคะแนนเฉลี่ยความ
เชื่อมั่นในตนเองในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะหลัง
การทดลอง

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว ความเชื่อมั่นในตนเอง ชนเผ่ากะเหรี่ยง ประถมศึกษา

Independent Study title: The Effects of Using a Guidance Activities Package to Enhance Self-Confidence of Karen Hill Tribe Students at Prathom Suksa IV – VI Levels of Ban Hua Mae Surin School in Mae Hong Son Province

Author: Miss Natthika Pinkaew; **ID:** 2592800201;

Degree: Master of Education (Guidance and Psychological Counseling);

Independent study advisor: Dr. Jirasuk Suksawat; **Academic year:** 2018

Abstract

The purpose of this research was to compare self-confidence levels of Karen hill tribe students of Ban Hua Mae Surin School in Mae Hong Son province before the experiment, after the experiment in which they had used a guidance activities package, and during the follow-up period.

The research population comprised 16 Karen hill tribe students at Prathom Suksa IV – VI levels of Ban Hua Mae Surin School in Mae Hong Son province. The employed research instruments were (1) a guidance activity package to enhance self-confidence; and (2) a self-confidence assessment scale, with overall reliability coefficient of .96. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, and standard deviation.

The research results showed that the pre-experiment, post-experiment, and follow-up period self-confidence mean scores of Karen hill tribe students at Ban Hua Mae Surin School in Mae Hong Son province, who used a guidance activities package to enhance self-confidence, were different with their post-experiment mean score being higher than their pre-experiment mean score, and their mean score during the follow-up period being higher than their post-experiment mean score.

Keywords: Guidance activities package, Self-confidence, Karen hill tribe, Prathom Suksa

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยความสามารถของ อาจารย์ ดร.จิระสุข สุขสวัสดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษา และรองศาสตราจารย์ ดร.นิธิพัฒน์ เมฆขจร ที่เป็นกรรมการสอบ ได้กรุณาให้ความรู้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ อาจารย์สิทธิพร ครามานนท์ นักวิชาการศึกษา ปฏิบัติงานสอน สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ อาจารย์ ดร. ครรชิต แสนอุบล อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คุณครูอภิวัฒน์ ทองรุ่ง ครูแนะแนว โรงเรียนห้องสอนศึกษา ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและให้คำแนะนำต่างๆ

กราบขอบพระคุณ ผู้บริหารโรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน และคณะครูที่ได้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ และให้กำลังใจในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ คณะศึกษาศาสตร์ แขนงวิชาการแนะแนวและการศึกษาเชิงจิตวิทยา รุ่น 12 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชทุกคน ที่ให้ความเป็นมิตร และความอบอุ่น อีกทั้งยังให้การช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจในการทำงานตลอดมา

สุดท้ายผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้ให้ความรู้ และการอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีงามแก่ศิษย์ตลอดมา จนกระทั่งประสบความสำเร็จ คุณค่าหรือประโยชน์ใดๆ ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

นางณัฐิกา ปิ่นแก้ว

กุมภาพันธ์ 2562

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว	8
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง	12
สภาพทั่วไปของชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	31
ประเภทและรูปแบบการวิจัย	31
ประชากร	32
ตัวแปรและนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปร	32
เครื่องมือวิจัยและวิธีการพัฒนา	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร.....	43

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์การวิจัย	45
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
สรุปการวิจัย	48
อภิปรายผล	50
ข้อเสนอแนะ	52
บรรณานุกรม	54
ภาคผนวก	57
ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัยและบันทึกขอเก็บข้อมูล เพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	58
ข ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง	64
ค ผลการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยด้วยวิธีการ IOC และ ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือวิจัย	67
ง ตัวอย่างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง	70
จ ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแบบประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรม	92
ประวัติผู้ศึกษา	97

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง	31
ตารางที่ 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง	33
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของประชากร	44
ตารางที่ 4.2 ระดับความเชื่อมั่นในตนเองของประชากร ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง	45
ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรรายด้าน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตาม ผลการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง	46

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง	37
ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดความความเชื่อมั่นในตนเอง	39

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 กล่าวถึงการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทย ต้องให้ความสำคัญกับการวางรากฐานการพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ เริ่มตั้งแต่กลุ่มเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนาให้มีสุขภาพกาย และใจที่ดี มีทักษะทางสมอง ทักษะการเรียนรู้ และทักษะชีวิต เพื่อให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ ควบคู่กับการพัฒนาคนไทยในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดีมีสุขภาวะที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม มีทักษะความรู้และความสามารถปรับตัวเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงรอบตัวที่รวดเร็ว บนพื้นฐานของการมีสถาบันทางสังคมที่เข้มแข็ง ทั้งสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันชุมชน และภาคเอกชนที่ร่วมกันพัฒนาทุนมนุษย์ให้มีคุณภาพสูง อีกทั้งยังเป็นทุนทางสังคมสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ (สภาพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ, 2559)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ซึ่งกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิตมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในการเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลก และมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย โดยกำหนดให้มีสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพพัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเอง และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4)

บริบทของนักเรียน โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน ตั้งอยู่หมู่ ที่ 2 บ้านหัวแม่สุริน ตำบลแม่อุคอ อำเภอบางบาล จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตั้งอยู่ในพื้นที่ภูเขาสูงมีอากาศหนาวเย็นตลอดปี ความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 1,600 เมตร เปิดสอนในระดับอนุบาล 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 57 คน นักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่บนยอดดอยภูเขาสูง เด็กส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มยากจนพิเศษ นักเรียนทั้งหมดเป็นชนเผ่ากะเหรี่ยง จากบทความของ สังฆมณฑลเชียงใหม่ (2544) ได้กล่าวถึง

ชนเผ่ากะเหรี่ยง เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่งที่มีอัตลักษณ์เฉพาะของตนเอง เช่น การมีภาษาพูด เรียกว่าภาษากะเหรี่ยง มีนิสัยรักสงบ รักธรรมชาติมีชีวิตที่สันโดษและสมถะ ไม่ชอบการต่อสู้ ไม่นิยม ความรุนแรง และไม่ชอบมีความสัมพันธ์กับคนนอกเผ่าหรือสังคมภายนอก แม้กระทั่งกับกะเหรี่ยงเผ่า อื่นๆ ทั้งนี้เป็นเพราะในสมัยก่อนกะเหรี่ยงจะพูดหรือฟังภาษาอื่นไม่ได้ มีการตั้งถิ่นฐานทำมาหากินเป็น หลักแหล่ง ไม่ชอบโยกย้ายที่อยู่เหมือนชาวเขาเผ่าอื่นๆ การกระทำความผิดใดๆ ก็ตาม จะต้องมีการ ประชุมกันก่อน ก่อนที่จะตัดสินลงโทษ ปรับไหม และขึ้นร้ายแรงที่สุดก็คือ ไล่ออกจากหมู่บ้าน โดยจะ ไม่มีการใช้กำลังทำร้ายใดๆ แม้แต่การทะเลาะวิวาทในชุมชน การแสดงความก้าวร้าว ไม่ใช่ลักษณะ นิสัยของชาวกะเหรี่ยงจะสังเกตได้จากการเลี้ยงลูกพวกเขาไม่เคยตีลูก ความไม่พอใจทุกเรื่องมักจะถูก เก็บไว้ในใจและพยายามเก็บซ่อนความรู้สึก มีความเกรงใจอยู่เสมอ หากทนไม่ไหว พวกเขา ก็จะ หลีกเลี้ยงปลีกตัวหนีไป กะเหรี่ยงเป็นชนกลุ่มน้อยอีกกลุ่มหนึ่ง ที่มีลักษณะนิสัยขี้อาย ไม่ค่อยมีความ มั่นใจในตนเอง รักสันโดษ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวณีย์ ใคว์ตระกูล (2544, น. 2) ที่กล่าวไว้ว่าจังหวัด แม่ฮ่องสอน เป็นจังหวัดที่มีประชากรหลายเผ่าพันธุ์ ชาวเขาส่วนใหญ่เป็นชนเผ่ากะเหรี่ยง ซึ่งความ เป็นอยู่ของชาวกะเหรี่ยงยังไม่ดีเท่าที่ควรปัญหาที่พบ คือผลผลิตไม่เพียงพอ ประชาชนมีฐานะยากจน การศึกษาต่ำ ความเชื่อต่างๆ การอบรมสั่งสอนบุตรที่ยังไม่ถูกต้อง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อพัฒนาการ เด็กทั้ง ด้านร่างกาย และสติปัญญา และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิมล เกิดมงคล (2548, น. 48) ที่กล่าวไว้ว่าชนเผ่ากะเหรี่ยง มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลางสืบเนื่องมาจากลักษณะนิสัยของชน เผ่าเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่มีวิถีชีวิต วัฒนธรรม ที่รักสันโดษ สมถะ และการมีสัมพันธภาพกับสังคม ภายนอกน้อยจะพบว่าความฉลาดทางด้านอารมณ์ปานกลาง ซึ่งเป็นผลจากการเลี้ยงดูวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมการเรียนรู้และประสบการณ์ของนักเรียน

จากผู้วิจัยที่เป็นครูผู้สอน สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 พบว่านักเรียนชาวเขาเผ่า กะเหรี่ยงในโรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน มีปัญหา 3 องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 ด้านการกล้าตัดสินใจ นักเรียนไม่สามารถในเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย และสามารถ ตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง จากหลายทางเลือกได้ ว่าเป็นทางเลือกที่ทำให้บรรลุ วัตถุประสงค์ เช่น ไม่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาการเรียนด้วยตนเอง การไม่กล้าตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดี ให้แก่ตนเอง เป็นต้น องค์ประกอบที่ 2 ด้านการกล้าแสดงออก นักเรียนแสดงพฤติกรรม ทางวาจา ทำทาง ไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่กล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย ไม่กล้า เป็นผู้นำ ไม่กล้าพูดต่อหน้าคนอื่น และไม่กล้าแสดงความสามารถของตนเอง องค์ประกอบที่ 3 ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นักเรียนขาดความสามารถในการคิดที่หลากหลาย แปลกใหม่ และ สร้างสรรค์ เช่น การสร้างสรรค์งานศิลปะ การสร้างสรรค์งานดนตรี และการออกแบบสิ่งของต่างๆ ตามจินตนาการ ที่ยังไม่มีความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาการปรับตัวอยู่ในสังคมใหม่ เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และไปศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเมืองที่ความเจริญ

กิจกรรมแนะแนวเป็นหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีความสำคัญยิ่ง โดยกิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่เน้นส่งเสริม และพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักสามารถคิดตัดสินใจคิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียนอาชีพ และสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และนอกจากนี้ยังช่วยให้ครู รู้จัก และเข้าใจผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือให้การปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551, น. 19) ดังงานวิจัย ของปิยนันท์ สีสม (2536, น. 65) มะลิวัลย์ นิรมลพิศาล (2539, น. 36) และวงเดือน ประชาสุข (2545, น. 83) ซึ่งต่างให้ผลสอดคล้องกันว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ นอกจากนี้รูปแบบการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุด กิจกรรมแนะแนวยังมีความเหมาะสม และช่วยให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง แก่นักเรียน ทั้งนี้เพราะ กิจกรรมแนะแนวไม่ได้มุ่งสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการ แต่จะมุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น และที่สำคัญคือหลักสูตรได้กำหนด ขอบข่ายเนื้อหาวิชาไว้กว้างๆ ซึ่งเหมาะที่จะปรับเนื้อหาสาระให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับสภาพ ปัญหาเพื่อให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการ ดังนั้น ชุดกิจกรรมแนะแนวจึงน่าจะเป็นเครื่องมือที่มี ประสิทธิภาพที่มีผลต่อ ต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนได้ ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความสามารถในการเผชิญกับปัญหาต่างๆ กล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง มีพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้งท่าทาง และวาจา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ และ แสดงออกอย่างชัดเจน คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสามารถปรับตัวเองได้ ไม่ว่าจะประสบกับปัญหา อะไร สามารถผ่านลุล่วงไปได้ด้วยดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2549, น. 48) ที่กล่าวไว้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียน อย่างได้ผล และ สอดคล้องกับ นื่องนุช เพียรดี (2542, น. 72) ที่กล่าวไว้ว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนา ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนได้สูงขึ้น เพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ใช้ ได้นำเทคนิควิธีการต่างๆ ผสมผสานเข้ากันอย่างเป็นระบบไม่ว่าจะเป็น การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การอภิปรายกลุ่ม การรายงานเป็นบุคคล การใช้เกม และการศึกษาค้นคว้า ตัวอย่างพร้อมทั้งอุปกรณ์ที่ ใช้เป็นสื่อประสม ได้แก่ รูปภาพ จุลสาร แผ่นโปสเตอร์ ของจริงและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งเทคนิคและ วิธีการต่างๆ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง โดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ทำให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมาย และเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองสูงขึ้น

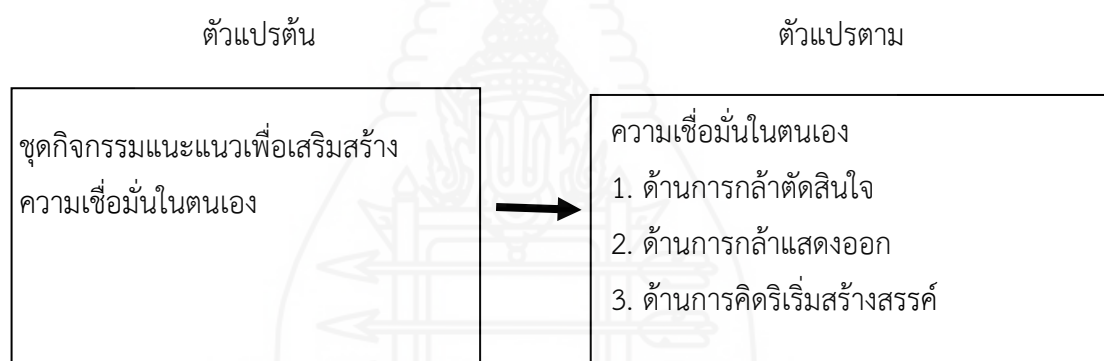
ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง เพื่อให้ นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถที่เรียนรู้และพัฒนาตนเองตามศักยภาพ มีความรู้สึกรักคิดที่ดีต่อตนเอง มองเห็นคุณค่าตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้ตนเองเป็นคนดีคนเก่ง และมีความสุข

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และติดตามผล

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนซึ่งรับข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ให้กรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

4. สมมติฐานการวิจัย

ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และติดตามผล

5. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

5.1 ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน

5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

5.2.1 *ตัวแปรต้น* ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

5.2.2 *ตัวแปรตาม* ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง

5.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โดยทำการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 *ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง* หมายถึง ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อใช้เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สำหรับนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง โดยมีเนื้อหาครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการกล้าตัดสินใจ และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยมีการจัดประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวจำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที โดยทุกกิจกรรมมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ และขั้นสรุปผล

6.2 *ความเชื่อมั่นในตนเอง* หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย การกล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งท่าทาง วาจา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าตัดสินใจ ด้านการกล้าแสดงออก และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์

6.3 *นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง* หมายถึง นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ครูแนะแนว หรือครูผู้สอนที่ทำหน้าที่จัดกิจกรรมแนะแนวของโรงเรียน ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อใช้เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองที่มีประสิทธิภาพให้แก่นักเรียน

7.2 สถานศึกษาจะมีข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนักเรียนไว้สำหรับการวางแผนดูแลช่วยเหลือนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จ.แม่ฮ่องสอน ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนว
 - 1.1 ความหมายของกิจกรรมแนะแนว
 - 1.2 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว
 - 1.3 แนวการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 1.4 ลักษณะของกิจกรรมแนะแนว
 - 1.5 ตัวชี้วัดความสำเร็จของการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 1.6 การประเมินผลและวิธีการประเมินผลการจัดกิจกรรมแนะแนว
2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.2 ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.3 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.4 การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก
 - 2.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.6 ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.7 ทฤษฎีเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง
3. สภาพทั่วไปของชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว

1.1 ความหมายของกิจกรรมแนะแนว

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 24) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า กิจกรรมแนะแนวคือ กิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมพัฒนาผู้เรียน ให้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ รักและเห็นคุณค่าในตนเอง และผู้อื่นพึ่งตนเอง มีทักษะในการเลือกแนวทางการศึกษา การงานและอาชีพชีวิต และสังคมมีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 21) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็น กิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักสิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมายวางแผนชีวิตในด้านการเรียน และอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจผู้เรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือ และในคำปรึกษาแก่ ผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน

วัฒนา พัชรานิช (2531, น. 5) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า คือ กระบวนการที่มีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกันระหว่างผู้ที่มีปัญหาที่ต้องการความช่วยเหลือและผู้แนะแนวที่ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดี รวมทั้งผ่านการศึกษาก่อนการแนะแนวมาแล้ว มีจุดมุ่งหมายปลายทางที่จะช่วยเหลือให้ผู้ประสบ ปัญหาได้มีโอกาสเรียนรู้ที่จะเผชิญกับสภาพความเป็นจริงและสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักเข้าใจรักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการเรียนอาชีพรวมทั้งการดำเนินชีวิตในสังคม
3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.3 แนวการจัดกิจกรรมแนะแนว

1. ศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการความสนใจธรรมชาติของผู้เรียน
2. วิเคราะห์สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทัศนคติของสถานศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล
3. กำหนดสัดส่วนของกิจกรรมแนะแนวให้ครอบคลุมด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านส่วนตัวสังคม โดยสภาพปัญหาความต้องการ ความสนใจ ตลอดจนธรรมชาติของผู้เรียนและเป้าหมายของสถานศึกษา โดยครู ผู้ปกครอง และผู้เรียนมีส่วนร่วม
4. กำหนดวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมแนะแนวของสถานศึกษา เป็นระดับการศึกษา และชั้นปี

5. ออกแบบการจัดกิจกรรมแนะแนว ประกอบด้วยวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรม เวลาจัดกิจกรรม หลักฐานการทำกิจกรรม และการประเมินผล

6. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวรายชั่วโมง ประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม จุดประสงค์ เวลา เนื้อหา/สาระ วิธีการดำเนินกิจกรรม สื่อ อุปกรณ์ และการประเมินผล

7. จัดกิจกรรมแนะแนวตามแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวและประเมินผลการจัดกิจกรรมแนะแนว

8. ประเมินเพื่อตัดสินผลและสรุปรายงาน

1.4 ลักษณะของกิจกรรมแนะแนว

ลักษณะของกิจกรรมแนะแนวมี 3 ลักษณะ ดังนี้

1. เป็นการจัดกิจกรรมด้วยกระบวนการทางจิตวิทยาให้แก่ผู้เรียนทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม เพื่อให้ครูได้รู้จักผู้เรียนมากขึ้น สามารถส่งเสริมและป้องกันปัญหาของผู้เรียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มปกติหรือกลุ่มพิเศษให้ได้รับการพัฒนาทักษะการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ เช่น การรู้จักรัก และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น มีทักษะการคิดตัดสินใจ ทักษะการปรับตัว การวางแผนชีวิต รวมทั้ง การสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่สำคัญ การจัดกิจกรรมมีทั้งจัดในห้องเรียนซึ่งใช้เวลาต่อเนื่องกันในกรณีที่ต้องพัฒนาทักษะที่สำคัญและจำเป็น หรือจัดนอกห้องเรียนโดยให้มีบรรยากาศที่เป็นกันเอง มีครูเป็นที่ปรึกษาและผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม

2. เป็นการจัดบริการ เพื่อให้ผู้เรียนได้สำรวจตนเอง และรู้จักตนเองในทุกด้าน ให้ข้อมูลข่าวสารสนเทศที่จำเป็นและทันสมัยทั้งด้านการศึกษาอาชีพและการพัฒนาบุคลิกภาพให้สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง ตลอดจนช่วยเหลือ แก้ไข และฝึกประสบการณ์ที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนได้ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการศึกษาและชีวิตต่อไป

3. เป็นการบูรณาการแนะแนวในการเรียนการสอน เป็นการนำเทคนิควิธีการทางจิตวิทยาและการแนะแนวมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน แต่ละกลุ่มโดยเน้นให้ครูได้รู้จักและเข้าใจผู้เรียนทั้งด้านพัฒนาการตามวัย พฤติกรรมและสาเหตุของพฤติกรรม วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ครูมีแนวทางในการช่วยเหลือและพัฒนาผู้เรียนให้เห็นคุณค่าในสาระวิชาต่างๆ เกิดแรงจูงใจ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้เกิดสัมฤทธิ์ผลสูงสุด

1.5 ตัวชี้วัดความสำเร็จของการจัดกิจกรรมแนะแนว

สถานศึกษาสามารถจัดทำตัวชี้วัดความสำเร็จในการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อตรวจสอบความสำเร็จตามความเหมาะสมของแต่ละสถานศึกษา ดังนี้

1. ด้านผลผลิต

1.1 ผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถของตนเอง

1.2 ผู้เรียนรักและเห็นคุณค่า ภูมิใจตนเอง และผู้อื่น

1.3 ผู้เรียนรู้จักแสวงหาข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เช่น แสวงหาข้อมูลด้านการศึกษา ด้านการงานอาชีพ ด้านการใช้ชีวิต และด้านส่วนตัว

1.4 ผู้เรียนสามารถใช้ข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาตนเองด้านการศึกษา การงานอาชีพ ชีวิตและส่วนตัว

1.5 ผู้เรียนมีเป้าหมายชีวิต รู้จักวางแผนชีวิตในทุกๆด้าน เช่นด้านการศึกษา การงานอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับศักยภาพของตนเอง

1.6 ผู้เรียนสามารถตัดสินใจ และแก้ปัญหาของตนเองได้

1.7 ผู้เรียนรู้จักหลีกเลี่ยงจากอบายมุขทุกประเภท หรือสิ่งที่เป็นภัยต่อชีวิตของตน

1.8 ผู้เรียนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์

1.9 ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมในปัจจุบันได้

1.10 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

2. ด้านกระบวนการ

2.1 มีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน และจัดทำข้อมูลอย่างเป็นระบบทันสมัยอยู่เสมอ

2.2 มีการจัดโปรแกรมชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้านต่างๆ ที่สอดคล้องความสนใจความต้องการ ของผู้เรียน และสภาพปัญหาสภาพปัญหาที่ผู้เรียนพบเจอ เช่น ชุดกิจกรรมรักและเห็นคุณค่าในตนเอง ชุดกิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์ด้านการเรียน ชุดกิจกรรมพัฒนาบุคลิกภาพ ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการดำเนินชีวิต ชุดกิจกรรมพัฒนาวุฒิภาวะทางอารมณ์

2.3 มีการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมและเสนอแนะวิธีการจัดกิจกรรมที่จะช่วยผู้เรียนสนุกสนาน แปลกใหม่และน่าสนใจ นำไปสู่การพัฒนาการด้านต่างๆ และสามารถแก้ไขปัญหาผู้เรียนได้

2.4 มีการให้ข้อมูลสารสนเทศที่ทันสมัยเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย

2.5 มีการประสานสัมพันธ์กับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องและหลากหลายรูปแบบ เน้นการร่วมกันพัฒนาผู้เรียน

2.6 มีการจัดโครงการ/กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนอย่างหลากหลายตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน

2.7 มีการจัดกิจกรรมที่อาศัยกระบวนการกลุ่มทางจิตวิทยาและการแนะแนวในการพัฒนาผู้เรียน

2.8 มีการจัดกิจกรรมทั้งในและนอกเวลาเรียน ให้ครูและผู้เรียนได้คุ้นเคยใกล้ชิดกัน เช่น กิจกรรมวันพบครอบครัว เป็นต้น

3. ด้านปัจจัย

- 3.1 มีภาวะผู้นำและเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมแนะแนว
- 3.2 ครูทุกคนตระหนักและเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมแนะแนว และมีความรู้
- 3.3 ความเข้าใจพื้นฐานด้านจิตวิทยาและการแนะแนว
- 3.4 ครูทุกคนมีบทบาทในการดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนว
- 3.5 ผู้ปกครองรับรู้และมีส่วนร่วมในการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมแนะแนว
- 3.6 มีคณะทำงานที่รับผิดชอบการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยตรง
- 3.7 มีแผนการดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนวที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม
- 3.8 มีโครงการ/กิจกรรมแนะแนวที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการความสนใจของผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมาย และชุมชน
- 3.9 มีแนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมแนะแนว และมีการปฏิบัติอย่างจริงจัง
- 3.10 มีเครื่องมือการรู้จักและเข้าใจผู้เรียนที่หลากหลาย ที่จะนำไปใช้กับผู้เรียน

1.6 การประเมินผลและวิธีการประเมินผลการจัดกิจกรรมแนะแนว

ในการประเมินผลการจัดกิจกรรมแนะแนว ครูผู้รับผิดชอบการจัดกิจกรรมแนะแนวนักเรียน และผู้ปกครอง มีภารกิจที่รับผิดชอบดังนี้

1. ครูผู้จัดกิจกรรมแนะแนว

1.1 จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักเรียนให้เกิดคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์สอดคล้องกับวิทัศน์ของโรงเรียนเทศบาลชุมชนวิมลวิทยา และตามสภาพความต้องการและปัญหาของนักเรียน

1.2 รายงานเวลาและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม

1.3 ศึกษา ติดตาม และพัฒนานักเรียนในกรณีที่นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรม

1.4 ประเมินผลนักเรียน โดยดูจากพัฒนาการของนักเรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด เป็นสำคัญ ในกรณีที่ผลการประเมินยังไม่ผ่านให้ครูผู้จัดกิจกรรมดำเนินการซ่อมเสริมโดยนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมซ้ำหรือปฏิบัติกิจกรรมเพิ่มเติม จนกระทั่งนักเรียนบรรลุคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมหรือผ่านการประเมินตามที่โรงเรียนเทศบาลชุมชนวิมลวิทยากำหนด

1.5 บันทึกผลการติดตามและประเมินผลนักเรียนไว้เป็นหลักฐาน

2. นักเรียน

2.1 มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเกณฑ์ที่โรงเรียนเทศบาลชุมชนวิมลวิทยา กำหนด โดยมีหลักฐานแสดงเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม

2.2 ปฏิบัติกิจกรรมตามที่ครูผู้รับผิดชอบมอบหมาย ถ้าไม่ผ่านให้ปฏิบัติกิจกรรมซ้ำหรือปฏิบัติเพิ่มเติม และมีชิ้นงาน/ผลงาน/คุณลักษณะตามที่ครูจัดกิจกรรมมอบหมายให้ปฏิบัติ

3. ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในการประเมินผลพัฒนาของนักเรียน และมีการบันทึกสรุปพัฒนาการและการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียน

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

2.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2548, น. 17) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความมั่นใจ หรือความกล้าของบุคคลที่จะทำในสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จได้ตามที่ตนตั้งใจไว้ แม้ว่าจะมีอุปสรรคมากมายก็ยังไม่ทำให้เกิดความย่อท้อ สามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ และปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะต้องเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคง มีความเป็นตัวของตัวเอง โดยมีความมั่นใจว่า ตนสามารถที่จะกระทำสิ่งนั้นให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความถูกต้อง ผู้คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน สามารถทำให้ตนประสบความสำเร็จในการงานได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก การกล้าตัดสินใจจะทำการต่างๆ ด้วยตนเอง ยอมรับในความสามารถของตนเอง ตลอดจนมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ และสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นบุคลิกภาพที่ดีอย่างหนึ่งที่ต้องการปลูกฝังให้เด็กและเยาวชน

ธนิดา ปิ่นแก้ว (2556, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นความสามารถในการตัดสินใจของบุคคลที่จะแสดงออกถึงพฤติกรรมต่างๆ ด้วยตนเองจากความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจพร้อมที่จะเผชิญกับทุกสถานการณ์ได้อย่างมั่นใจ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จมีความเป็นตัวของตัวเองและสามารถอยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างปกติสุข

จิรัปภา เลิศวุฒิ (2547, น. 26) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีจิตมั่นคงมีแนวทางเป็นของตนเอง การเป็นตัวของตัวเอง กล้าเผชิญกับปัญหาต่างๆ ด้วยความมั่นใจ ไม่รู้สึกหวั่นไหว และไม่รู้สึกไม่แน่ใจต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง

กัลยา สุรีย (2546, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การพูด การแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่อาย ไม่ประมาท ไม่เคอะเขิน จิตใจมั่นคง เปลี่ยนความเชื่อ ยาก มั่นใจในความคิดของตนเอง มีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ กล้าตัดสินใจ ไม่ลังเล ไม่วิตกกังวลและกล้า เผชิญกับความจริง

ลักขณา สิริวัฒน์ (2549, น. 16) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจ มีความกล้าที่จะทำสิ่งต่างๆ ที่ตั้งใจไว้ให้ประสบความสำเร็จ ถึงแม้จะมีอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ โดยมีความ มั่นใจ และสามารถทำให้ประสบผลสำเร็จได้

โยเดอร์ และ พอคเตอร์ (Yoder and Proctor, 1988, น. 135 อ้างถึงใน กัลยา สุรีย, 2546, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การกล้าแสดงออกถึงความรู้สึก ภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้สีกว่าตนมีคุณค่า มีความภาคภูมิใจในตนเอง และมีความเข้าใจ ตนเอง

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความสามารถ ในการเผชิญกับปัญหาต่างๆ กล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง มีพฤติกรรมที่ แสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้งท่าทาง และวาจา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ และแสดงออก อย่างชัดเจน

2.2 ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์ (2549, น. 19) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความ เชื่อมั่นในตนเอง คือ บุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ ไม่คล้อยตามบุคคลอื่น โดยไร้เหตุผล กล้าคิดกล้าแสดงออก มีความเป็นผู้นำ และสามารถปรับตัวเองได้ไม่ว่าจะประสบกับ ปัญหาอะไรสามารถผ่านลุล่วงไปได้ด้วยดี

ช่อระยา แสงมีมา (2542, น. 15) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่น ในตนเอง จะต้องเป็นคนกล้าหาญ เป็นตัวของตัวเองสูง มีจิตใจที่เข้มแข็ง สุขุมเยือกเย็น ตัดสินใจได้ รวดเร็วถูกต้อง มีความยุติธรรม มีวุฒิทางอารมณ์สูง มีความคิดสร้างสรรค์ทันเหตุการณ์ พยายาม ปรับปรุงตนเองให้ทันสมัยอยู่เสมอ

เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2548, น. 17) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นบุคคลที่เข้าใจในบทบาทของตน และปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2542, น. 584) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่น ในตนเองมีดังนี้

1. บทบาทตนในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
2. รู้จักที่จะสร้างมิตรภาพที่ดีกับผู้อื่น
3. เป็นคนมีลักษณะร่าเริงแจ่มใส

4. มีความอิสระ
 5. กล้าพูดกล้าแสดงออก
 6. สนใจ ตั้งใจทำงาน มีความเอาใจใส่ และความภาคภูมิใจในงานของตน
 โยเคอร์ และ พอคเตอร์ (Yoder and Proctor, 1988, p. 135 อ้างถึงใน กัลยา สุริย์,
 2546, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมีลักษณะดังนี้

1. กล้าแสดงออกในสิ่งที่เหมาะสม โดยปราศจากความก้าวร้าว
2. มีความเชื่อมั่นในตนเองถึงแม้จะมีใครสักคนคัดค้าน
3. เป็นมิตรกับคนทั่วไป
4. มุ่งมั่นทำงานจนกระทั่งสำเร็จ และมั่นใจในสิ่งที่ทำว่าเป็นสิ่งที่ดี
5. เมื่อไม่ได้รับความสำเร็จ และถูกปฏิเสธ ก็มีความมั่นคงในการที่จะลุกขึ้นสู้
6. ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี
7. เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสม ก็พร้อมจะเป็นผู้นำโดยไม่รีรอ
8. มีความคาดหวัง และการเป็นผู้นำอย่างน้อย 1 ครั้ง

Judy H. Wright (2556, p. 5) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมีดังนี้

1. มีความทะเยอทะยาน เพราะคนเรามีสิ่งต้องการจากชีวิตมากกว่าการดำรงอยู่หรือการอยู่รอด สามารถมองเห็นตัวเองในสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นได้
2. มีเป้าหมายที่มุ่งเน้นแสวงหาความท้าทายในการสร้างเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายใหม่สำหรับตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขัน
3. มีการเรียนรู้ที่จะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ รู้วิธีขอสิ่งที่พวกเขาต้องการ คนที่มีความมั่นใจในตนเองมักจะฟังมากกว่าพูด
4. เป็นคนที่มีภาพลักษณ์ที่ดีภายในตนเอง รู้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น

จากลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองที่กล่าวมานี้สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ควรเป็นบุคคลที่เข้าใจในบทบาทของตนและปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างเป็นอยู่ดีสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น

2.3 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์ (2549, น. 17) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสำคัญต่อบุคคล เป็นบุคลิกภาพที่ควรส่งเสริมให้กับบุคคล เพราะจะทำให้บุคคลนั้นมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้า กล้าแสดงออกในสิ่งที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น สามารถประสบความสำเร็จในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ตลอดจนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รพีพร ระวิพันธ์ (2551, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง คือ ลักษณะที่ควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับบุคคล เพราะช่วยให้บุคคลอยู่ในสังคมได้โดยการปรับตัวตามสภาพแวดล้อมมีความเป็นตัวของตัวเองยืนหยัดหรือต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ด้วยตัวเอง

น้องนุช เพียรดี (2542, น. 21) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพทางสังคมที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตของบุคคล ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพราะถ้าบุคคลมีบุคลิกภาพที่เชื่อมั่นในตนเองแล้ว จะทำให้เขากล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่ถูก กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้ามองโลกในแง่ดี สามารถประสบความสำเร็จทั้งด้านการเรียนการทำงานร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

เบรตเคนริดจ์ (Breckenridge, 1955, p. 80 อ้างถึงใน น้องนุช เพียรดี, 2542, น. 20) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ และสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ได้แก่ การฝึกฝนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอยู่เสมอ จนมีทักษะความสามารถสูงที่สุดในที่สุด จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับระดับอายุระดับการพัฒนา และกลุ่มเด็กที่ร่วมเล่นหรือร่วมทำงาน ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ที่กำลังเผชิญอยู่เด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองนั้นจะทำให้เด็กไม่บรรลุผลภาวะทางอารมณ์ ไม่กระปี้กระเป่าในการกระทำสิ่งต่างๆ และไม่ยอมต่อสู้กับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง

Cristina Camps (2558, p. 7) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองคือความรู้สึกเชื่อมั่นในความสามารถ เป็นความเชื่อในตัวเอง ความเชื่อที่ว่าเราสามารถจัดการกับความท้าทายที่เกิดขึ้นได้ คนที่มีความมั่นใจในตัวเองเริ่มต้นเดินทางด้วยความเชื่อมั่น พวกเขาจะมีพลังมากขึ้น มีอิทธิพลมากขึ้น พลังงานของพวกเขาโน้มมน้าวใจ พวกเขากระตุ้นและสร้างแรงบันดาลใจได้ด้วยตนเอง ความเชื่อมั่นจะทำให้มีพลังที่จะติดตามความฝันและมีพลังในการเอาชนะอุปสรรคต่างๆ

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองนั้นมีความสำคัญในการดำรงชีวิตของบุคคล เพราะเป็นตัวชี้ความสำเร็จ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้มีความคิดก้าวหน้า มองโลกในแง่ดี อยู่ร่วมกับคนในสังคมได้อย่างมีความสุข ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต ดังนั้นความเชื่อมั่นจึงเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก เป็นพื้นฐานให้เด็กในการพัฒนาด้านต่างๆ ทั้งด้านส่วนตัวและส่วนรวมหมายถึงสังคมและประเทศชาติ

2.4 การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก

ไซมอนด์ (Symond, 1964, p. 85 อ้างถึงใน วิภาวรรณ เหล่าศรียงค์, 2549, น. 19) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเกิดขึ้นด้วยองค์ประกอบ 4 อย่าง ดังนี้

1. ทราบให้สิ่งที่ตนต้องการ
2. คิดในสิ่งที่เห็นว่าตนกระทำสำเร็จ
3. สามารถตัดสินใจได้
4. ลงมือกระทำจริงๆกับสิ่งที่ตนตัดสินใจแล้ว

ส่วนปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้คนเราขาดความเชื่อมั่นในตนเองก็คือ

1. ขาดความรู้
2. ขาดความกล้าหาญ
3. ความเกลียดคร้าน

ชอระย้า แสงมีมา (2542, น. 16) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองนั้น บุคคลจะต้องพยายามฝึกหัดสำรวจตนเองอยู่เสมอ เพื่อพยายามแก้ไขอุปสรรค และปัญหาในการบริหารจิตใจให้เกิดความเข้มแข็ง จนสามารถพูด ทำ คิด ได้ด้วยวิจารณญาณของตนเอง ซึ่งพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ จะต้องให้ความสนใจ ส่งเสริมให้เด็กในการปกครอง มีความอบอุ่น มีความคิดอิสระ ไตร่ตรอง และตัดสินใจได้ด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล จะทำให้เด็กได้ปฏิบัติด้วยความเชื่อมั่น และปฏิบัติตน เกิดเป็นนิสัย

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2542, น. 599-600) ได้เสนอหลักและวิธีการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กไว้ว่า ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นของเด็ก สิ่งแรกที่ครูควรทำคือ สร้างบรรยากาศที่เหมาะสมในห้องเรียน เพื่อที่จะนำไปสู่การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และความนึกคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเองด้านอื่นๆ ให้กับเด็ก ครูอาจจะมีหลักการ 6 ประการดังนี้

- 1.1 บรรยากาศในห้องเรียนจะต้องทำ ต้องทำทนายเด็กพอสมควร งานที่ครูให้เด็กทำ ควรเป็นงานที่จะนำความสำเร็จมาให้เด็กได้ ไม่ควรยากหรือง่ายจนเกินไป งานที่ทำทนายนี้ต้องเป็นไป โดยที่เด็กไม่รู้สึกรู้ว่าถูกบังคับให้ทำ

- 1.2 บรรยากาศในห้องเรียนเป็นลักษณะที่ส่งเสริมและเน้นความสำเร็จของผู้เรียน ครูควรจะต้องพูดถึงความสำเร็จของผู้เรียน และหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงความล้มเหลว แสดงให้เด็กทราบว่า ครูมีความเชื่อมั่นในความสามารถของเด็ก และคาดหวังในความสำเร็จของเด็กอย่างสูง มีการชดเชย และจัดแสดงผลงานที่เด็กประสบความสำเร็จ

- 1.3 บรรยากาศในห้องเรียนแสดงถึงการมีความยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ระหว่างครูกับเด็ก และเด็กกับเด็ก ใช้วิธีประชาธิปไตยเพื่อแสดงว่าครูมีความเชื่อถือในตัวเด็ก และในกิจกรรมการเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้เด็กได้อภิปรายร่วมกัน กับครูและเพื่อน มีการถกเถียง ซึ่งกันและกัน แสดงออกซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคน ซึ่งอาจแตกต่างกัน ครูจึงมีหน้าที่เป็นการประสานความคิด และชี้แนะแนวทางที่เหมาะสมกับเด็ก

1.4 บรรยากาศในห้องเรียนจะต้องมีความอบอุ่นเป็นกันเอง นั่นคือ ครูจะต้องแสดงความยุติธรรม ความเข้าใจ ยอมรับ เป็นมิตร และให้ความช่วยเหลือเด็ก รวมทั้งมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ส่งเสริมให้เด็กร่วมมือกันในการทำงาน

1.5 บรรยากาศในห้องเรียนควรมีระเบียบวินัย ครูเป็นผู้ควบคุม โดยไม่ใช้การลงโทษ แต่ควรเป็นไปในลักษณะของการที่ครูและเด็กสร้างข้อตกลงที่ทุกคนยอมรับนับถือเป็นข้อปฏิบัติ เด็กจะเข้าใจว่าตนเองมีสิทธิ์และหน้าที่อะไรบ้าง เมื่อเด็กทราบจะทำให้ประพฤติปฏิบัติได้อย่างมีความเชื่อมั่นในตนเอง

2. การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นของเด็ก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ครูสามารถช่วยให้เด็กเกิดความนึกคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเองได้ วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง คือ ผู้สื่อสารด้วยวาจาสี่หน้าท่าทางของครู และด้วยบรรยากาศในห้องเรียนดังที่กล่าวมา อีกวิธีหนึ่ง คือ การจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ครูอาจจะดำเนินกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมความเชื่อมั่นของเด็กได้

จากการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดจากการร่วมมือกันของทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ จะต้องให้ความสนใจส่งเสริมเด็ก โดยการปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม สภาพแวดล้อมของโรงเรียนต้องเอื้ออำนวยต่อเด็ก บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู เพื่อนนักเรียน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นของตนเอง

2.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2542, น. 537-582) ปัจจัยที่มีผลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก ดังนี้

1. พ่อแม่กับความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนั้น เด็กสามารถจะพัฒนาได้จากประสบการณ์ และจากปฏิกิริยาของผู้อื่น ที่มีต่อตนในระยะแรกของชีวิต ซึ่งบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กมากที่สุดก็คือ แม่ รองลงมาในครอบครัวก็คือ พ่อ สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพ่อแม่ ทำในการให้ประสบการณ์ หรือมีปฏิกิริยาที่สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับลูก มีดังนี้

1.1 ทัศนคติของพ่อแม่

1.1.1 ทัศนคติของแม่ในการมีลูก มีผลต่อปฏิกิริยาผูกพันทางอารมณ์ ลูกที่เกิดมาในขณะที่พ่อแม่ไม่พร้อมจะมีลูก หรือเป็นลูกนอกสมรส อาจจะทำให้แม่ มีปฏิกิริยาผูกพันทางอารมณ์กับลูกในทางไม่ดี แม่เลี้ยงดูลูกด้วยความไม่เต็มใจ หรือด้วยความโกรธแค้น เช่น แม่จะไม่อุ้มชู กอดรัดลูกมากเท่าที่ควร เวลาให้อาหาร แม่ขาดความนุ่มนวลอ่อนโยน ซึ่งความรุนแรงจะมากขึ้นสุดแต่อารมณ์โกรธแค้นของแม่ ปฏิกิริยาของแม่ต่อลูกเช่นนี้ก่อให้เกิดความผูกพันทางอารมณ์ที่ไม่ดี

อย่างรุนแรง ในเด็กทั้งนี้เพราะความสุขจากการอุ้ม กอดรัด ของแม่ เป็นสิ่งหนึ่งที่เด็กต้องการ ผิวหนังของเด็กในขวบปีแรก เป็นอวัยวะที่รับความรู้สึกไวที่สุด การสัมผัสทางกายที่แผ่วเบาอ่อนโยนของแม่ จะทำให้เด็กเกิดความอบอุ่นทั้ง กาย และใจ เมื่อเด็กขาดความรักทางการสัมผัสของผิวหนัง เด็กจะเกิดความไม่เชื่อมั่นในตนเองต่อมา

1.1.2 ทักษะคิดอาหารลูก โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของลูกหรือการหย่านม การให้อาหารเสริมที่ไม่ต้องการให้ลูกเคยชิน และการขับถ่ายที่เป็นไปในทางเวลาตามที่แม่ต้องการให้ ลูกปฏิบัติตามโดยเอาแต่ใจแม่ เหล่านี้ล้วนแต่สร้างความสะเทือนใจให้แก่ลูกได้ง่าย เมื่อเด็กโตขึ้น และกำลังเรียนพูด กำลังมีความอยากรู้อยากเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ มากมาย ปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างพ่อแม่ กับลูก มีความสำคัญมาก ถ้าพ่อแม่พยายามแก้ไขการพูดไม่ชัด หรือการใช้คำพูดให้ลูกต้องอยู่เสมอ และมากเกินไป จะทำให้ลูกขาดความเชื่อมั่นในการพูดของตน ในทำนองเดียวกันเมื่อพ่อแม่มีทัศนคติ ที่ไม่ดีต่อความอยากรู้อยากเห็นของลูก พ่อแม่จะไม่ตอบข้อซักถามของลูก และลูกสนองความต้องการ ของตนเองโดยการหาความรู้ด้วยวิธีอื่นๆ ด้วยตนเอง ก็จะลงโทษตำหนิว่าลูก การไม่สนองความ ต้องการของลูกและการลงโทษดูเป็นการบั่นทอน ทั้งพัฒนาการของเชาวน์ปัญญา และความเชื่อมั่น ในตนเองของลูก ปฏิกริยาของพ่อแม่ต่อการพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองของมนุษย์ อีกประการหนึ่ง ที่สร้างความเชื่อมั่น หรือไม่เชื่อมั่นในตนเองให้กับลูก พ่อแม่ที่ไม่เคยยอมให้ลูกทำอะไรเอง เมื่อลูกเริ่มช่วย ตัวเองได้บ้าง หรือพ่อแม่ที่เคร่งครัดกับกฎระเบียบที่ตนวางไว้ และพยายามผลักดันให้ลูกช่วยเหลือ ตนหรือทำในสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ ล้วนเป็นพ่อแม่ที่บั่นทอนความเชื่อมั่นในตนเองของลูก ในกรณีแรกที่ ลูกไม่เคยช่วยเหลือตนเองเลยจะรู้สึกว่าคุณเองไม่มีความสามารถ พ่อแม่จึงไม่ต้องการให้ช่วยเหลือ ส่วนใน กรณีหลังลูกที่ถูกเร่งให้ช่วยเหลือ เมื่อประพฤติดำเนินไม่ได้ตามความคาดหวังของพ่อแม่ก็จะรู้สึกไม่แน่ใจใน ความสามารถของตน ความรู้สึกเหล่านี้จะนำไปสู่การขาดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก

1.2 บุคลิกของพ่อแม่

ลักษณะของพ่อแม่มีผลต่อการเกิดความเชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่นในตนเองของ ลูกได้เช่นกัน พ่อแม่ที่เป็นคนอารมณ์ดี ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีความอบอุ่น ใกล้ชิดกับลูก เช่น รักลูกก็แสดง ว่ารัก มิใช่เฉยเมย เก็บความรักไว้ในใจเพราะเกรงว่าลูกจะเสียนิสัย ไม่เกรงกลัวตน หรือพ่อแม่ที่มีความ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่คอยพึ่งพาผู้อื่น ทั้งมีความเชื่อมั่นในตนเอง ก็คือ เป็นคนที่สามารถตัดสินใจได้ฉับพลัน ไม่มีจิตใจรวนเร คุณสมบัติเหล่านี้ของพ่อแม่จะเป็นแบบอย่างที่ดี ให้ลูกเลียนแบบ เป็นบุคลิกที่จะดึงดูดให้ลูกไว้วางใจ และมีความเชื่อมั่นในพ่อแม่ซึ่งจะนำไปสู่ความ เชื่อมั่นในตนเองของลูก ตรงกันข้ามพ่อแม่ที่ใจร้อนหงุดหงิดง่าย หรือเป็นคนเฉยเมย เก็บความรู้สึก หรือพ่อแม่ที่มีบุคลิกอ่อนแอขาดความเชื่อมั่นในตนเอง คุณสมบัติเหล่านี้จะเป็นแบบอย่างให้ลูก เลียนแบบเช่นกัน แต่เป็นไปในทางที่ไม่น่าพึงปรารถนา ทั้งลูกจะเกิดความเหินห่างไม่มั่นใจในพ่อแม่ และในตนเอง

1.3 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ในครอบครัวที่มีบรรยากาศเป็นกันเอง ออบอุ่น และพ่อแม่ใกล้ชิดลูกตลอดเวลา เด็กมักจะปรับตัวได้ดี และมีความเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนในครอบครัวที่พ่อแม่แตกแยกกัน หรือมีผู้ทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวัน หรือครอบครัวที่พ่อแม่มีเวลาอยู่กับลูกน้อยเกินไป เด็กมักใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัว และหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เมื่อโตขึ้นเขาจะมีบุคลิกที่อ่อนแอหวาดกลัวต่อทุกสิ่ง และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2. ครูและเพื่อนนักเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก

ต่อจากบ้านก็มีโรงเรียนซึ่งเป็นแหล่งที่สอง ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นของตนในเด็ก เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน เด็กแต่ละคนจะพกเอาความนึกคิดเกี่ยวกับตนมากมาย เด็กหลายคนเข้าโรงเรียนด้วยความนึกคิดที่ว่า เขาไม่มีความสามารถที่จะทำอะไรได้ด้วยตนเอง ส่วนบางคนคิดว่าตนเองมีความสามารถทำอะไรก็ได้ ดังนั้นครูจึงต้องสร้างความรู้สึกนึกคิดของเขาเหล่านี้ โดยเฉพาะในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเอง ทั้งนี้เพราะครูเป็นบุคคลที่สำคัญรองลงมาจากพ่อแม่ในการสร้างเสริมและพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก สิ่งที่ครูคิด พูด และบรรยากาศที่ครูสร้างขึ้นในห้องเรียน ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กทั้งสิ้น

นอกจากครูแล้วในโรงเรียนยังมีกลุ่มเพื่อนที่เริ่มมีความสำคัญต่อเด็กพอๆ กันกับครู ความสำคัญขณะเด็กอยู่ที่โรงเรียน เด็กมีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน ทำให้เด็กได้เรียนรู้หลายๆ สิ่งเกี่ยวกับตนเองและได้เรียนรู้ในการที่จะอยู่ร่วมกันกับเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน ซึ่งถ้าเด็กได้ทำสำเร็จคือ สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี เขาก็จะมีความเชื่อมั่นในตนเอง

2.1 ทศนคติของครู

ครูที่มีทศนคติที่ดีต่อเด็ก และแสดงให้เห็นได้แก่ได้รับรู้ทางสีหน้า ท่าทางของครู ในคำติชมและในการแสดงความเชื่อมั่นต่อความสามารถของเด็ก จะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าครูเห็นคุณค่าและความสามารถในตัวเอง เด็กก็จะพยายามทำงานให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้ถูกใจครู และเมื่อได้รับคำชมเชยมากขึ้น ความเชื่อมั่นในตัวเองของเด็กก็จะเกิดขึ้น ตามระดับความยากง่ายของงานที่ครูมอบหมาย และผลงานที่ครูคาดหวังจะให้เด็กทำได้จะกลายเป็นสิ่งที่ท้าทายให้เด็กใคร่ลองทำ ถึงแม้ว่าเด็กทำไม่สำเร็จ แต่ก็จะไม่เกิดความตึงเครียดระหว่างตนกับครู ครูไม่โกรธเด็ก เด็กก็จะไม่ผิดหวังที่ทำตามความคาดหวังของครูไม่ได้ เมื่อเด็กเริ่มต้นทำงานด้วยความรู้สึกเป็นอิสระไม่ได้ถูกบังคับเช่นนี้โอกาสที่เด็กจะถือความผิดพลาดเป็นบทเรียนแล้วแสวงหาผลสำเร็จต่อไปด้วยความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นไปได้ง่าย

ทศนคติของครูต่อวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็มีบทบาทในการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็กเช่นกัน ผู้ที่เชื่อถือและยึดหลักการสอนแบบประชาธิปไตยจะสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็กได้มากกว่า และดีกว่าครูที่เชื่อถือ และยึดหลักของตนเองเป็นใหญ่

ทั้งนี้เพราะในการจัดการเรียนการสอนของครูที่ยึดหลักประชาธิปไตย ครูจะให้สิทธิเสรีภาพแก่เด็ก ในการคิดพิจารณาใช้ความสามารถกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยตนเองอย่างเต็มที่ เมื่อครูต้องการให้ เด็กทำอะไร แทนที่ครูจะใช้อำนาจสั่งให้เด็กทำตามความคิด และคำสั่งของครูทันที ครูจะใช้วิธีการ ชักถามปรึกษาหารือ และให้เด็กได้ร่วมคิดอภิปราย และครูจึงจะชี้แนะเด็กให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และสถานการณ์ การเรียนการสอนที่ให้เด็กได้มีโอกาสซักถามอภิปราย และแสดงความคิดเห็นเช่นนี้ เด็กก็จะเรียนรู้ว่าตนมีความสามารถตัดสินใจเลือกสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่า และเกิดความมั่นใจ ในตนเองที่จะค้นศึกษาค้นคว้าต่อไป นอกเหนือจากการเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง

2.2 บุคลิกลักษณะของครู

ครูมีท่าทางเป็นมิตร และมีลักษณะของการยอมรับ และเข้าใจผู้อื่น นอกจาก ครูจะเป็นแรงจูงใจให้เด็กอยากคิด และมีความคิดริเริ่ม ทำให้มีการพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาแล้ว ยังทำให้เด็กเกิดความอบอุ่นสบายอกสบายใจ อยากเข้าใกล้ และมีความมั่นใจที่จะซักถาม หาความรู้จักครู ครูจะกลายเป็นผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเด็ก เป็นผู้ซึ่งเด็กพยายามเลียนแบบและพร้อมที่จะทำ ตามความคาดหวังของครู มีผลวิจัยเป็นจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าเด็กมีแนวโน้มที่จะแสดง พฤติกรรมให้เป็นไปตามความคาดหวังของครูถึงแม้เด็กจะมีความสามารถที่แท้จริงสูงหรือต่ำกว่าที่ครู คาดหวังไว้ ดังนั้นว่า ครูมีบุคลิกที่เป็นที่ยอมรับของเด็กๆ ได้สร้างความคาดหวังที่สูงให้กับเด็กโอกาสที่ เด็กจะประสบความสำเร็จมีมาก เพราะเด็กมีครูคอยกระตุ้นให้กำลังใจ และเชื่อในความสามารถของ เขาที่จะทำงานนั้นๆ ได้สำเร็จ ถึงแม้ว่าจะเป็นงานที่ค่อนข้างยากก็ตาม ในกรณีนี้เมื่อเด็กประสบความสำเร็จ เด็กก็จะมีคามภาคภูมิใจ เชื่อมมั่นในตนเอง และถ้าเด็กไม่ประสบความสำเร็จ เด็กก็จะไม่ เกิดความรู้สึกล้มเหลวขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะเด็กรู้ว่าตนยังมีครูที่เอื้ออาทร และคอยชี้แนะ ให้เขารู้ว่าความไม่สำเร็จ อาจเกิดจากเขายังพยายามไม่เต็มที่ ไม่ใช่เพราะเขาไม่มีความสามารถ

2.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อน

เมื่อเด็กเริ่มเข้าโรงเรียน พัฒนาการทางสังคมจะเจริญอย่างรวดเร็ว และ กว้างขวาง เด็กจะชอบ หรือติดเพื่อนมาก และแบ่งพวกเป็นกลุ่ม ในการเลือกคบเพื่อนร่วมหมู่นั้น เด็ก จะเลือกกลุ่มที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน มีลักษณะคล้ายคลึงกับตน อิทธิพลจากเพื่อนร่วมกลุ่ม มีมากเพราะทำให้เด็กเรียนรู้ว่าตนเองแสดงพฤติกรรมเหมาะสมกับบทบาททางสังคมแล้วหรือยัง เพื่อนๆ มีปฏิกริยาอย่างไรกับตน เพื่อนยอมรับตนหรือไม่ ถ้าเด็กเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน และรู้ว่า ตนเองเหนือกว่า และด้วยความเชื่อในเรื่องใดบ้าง เด็กก็จะรู้จักตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง แต่ ถ้าเด็กได้รับการปฏิเสธจากเพื่อน เขาก็จะมองไม่เห็นว่าคุณค่าในฐานะสมาชิกของสังคม และเกิด ความสงสัยไม่แน่ใจในตนเอง ทั้งขาดความเชื่อมั่น ที่จะปรากฏหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่มซึ่งถ้า เด็กไม่ได้รับการช่วยเหลือให้กลับมามีความมั่นใจในหมู่เพื่อนแล้ว เด็กอาจหลบตัวไปจากสังคมอยู่คนเดียว หรือทำสิ่งผิดปกติเพื่อเรียกร้องความสนใจ

3. เด็กกับความเชื่อมั่นในตนเอง

นอกจาก พ่อแม่ ครู และเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเกิดความเชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่นในตนเองแล้ว ตัวของเด็กเองก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กดังได้กล่าวต่อไปนี้

3.1 ลำดับการเกิดของเด็ก

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องตำแหน่งหรือลำดับที่ที่เด็กเกิดในครอบครัว ว่ามีความสำคัญต่อเด็กหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่เป็นลูกคนเดียว หรือเป็นลูกคนโต และคนเล็ก มักจะประสบความสำเร็จในการปรับตัวค่อนข้างยาก ทั้งนี้พ่อแม่มักจะเลี้ยงดูลูกคนเดียว หรือลูกคนโต และคนเล็กด้วยวิธีการเอาใจมากเกินไป ให้เด็กพบแต่ความสุขไม่ค่อยได้ช่วยตนเอง ทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และขาดการเป็นผู้นำ ทั้งยังมีอารมณ์หวั่นไหวได้ง่าย เมื่อมีอะไรมากระทบกระเทือนใจ และรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่งถ้าประสบความสำเร็จล้มเหลว

ส่วนเด็กที่เป็นลูกในอันดับที่ 2 หรือกลาง กลาง มักไม่ค่อยแข่งขันกับพี่คนโต เรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ ซึ่งมักจะต้องคอยช่วยเหลือตนเอง และทำให้ค่อนข้างก้าวร้าว โลดโผน ในขณะที่เดียวกันจะมีความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าเด็กที่เป็นลูกคนเดียวหรือเป็นลูกคนโตและคนเล็ก

3.2 รูปร่างลักษณะของเด็ก

รูปร่างลักษณะของร่างกาย และสรีระอื่นๆ ที่พันธุกรรมเป็นตัวกำหนดให้แก่เด็กรวมทั้งความเจ็บไข้ได้ป่วย ความแข็งแรง ร่าเริงแจ่มใส มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการมีความเชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่นในตนเองของเด็ก มีผลการศึกษาค้นคว้าจำนวนมากสนับสนุนว่า ถึงแม้โครงสร้างของร่างกาย และบุคลิกภาพจะมีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย แต่ก็มีความสำคัญต่อกัน ในชีวิตประจำวัน เรามักจะพบว่า เด็กที่หน้าตาดี สุขภาพแข็งแรง อนามัยสมบูรณ์มักเป็นที่รัก และเอ็นดูของผู้พบเห็นมากกว่า เด็กที่ขี้ริ้วขี้เหร่ หรือขี้โรค หรือมีลักษณะพิการในทำนองเดียวกัน เด็กที่ฉลาดมีเขavnปัญญา หรืออารมณ์ดี เลี้ยงง่าย ย่อมเป็นที่รักของบุคคลรอบข้างมากกว่า เด็กที่คิดช้า ตัดสินใจช้า ฉลาดน้อย หรือมีอารมณ์รุนแรงอ่อนไหวง่าย เมื่อเป็นเช่นนี้การตอบสนองความต้องการของเด็กที่ใครๆ มักรักใคร่เอ็นดูย่อมจะอบอุ่นครบถ้วนมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักใคร่เอ็นดูน้อย เด็กที่หน้าตาดี หรือสุขภาพดี หรือฉลาด ซึ่งมักมีความมั่นใจในตนเอง ชอบพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่น เมื่อได้รับความยกย่องชมเชย และเป็นที่ยอมรับในสังคมมากก็จะมีเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น ส่วนเด็กที่หน้าตาไม่สวยหรือขี้โรค หรือมีความพิการ มักจะเป็นคนขี้อายเก็บเนื้อเก็บตัวแล้วไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเอง

แต่อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความไม่สวยงาม ความพิการ กับความมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล่าวคือ ถ้าหากเด็กขี้ริ้วขี้เหร่ หรือพิการ แต่มีสติปัญญาดีประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานทุกอย่างอยู่เสมอ เด็กก็มีความเชื่อมั่นในตนเองได้

ส่วนเด็กที่หน้าตาดี แต่สติปัญญาไม่ดี ไม่ประสบความสำเร็จ ล้มเหลวทั้งการเรียน และมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าหน้าตาจะดี เด็กก็จะกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองได้ โดยเฉพาะความสามารถและสติปัญญาของตน

3.3 การบรรลุลักษณะเร็วหรือช้า

การบรรลุลักษณะเร็วหรือช้า มีผลต่อการมีความเชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่นในตนเองของเด็ก ในทางจิตวิทยาที่มีการศึกษาค้นพบว่า เด็กแต่ละคนบรรลุลักษณะทางด้านร่างกายในระดับชั้นที่อายุแตกต่างกัน การบรรลุลักษณะเร็ว ทำให้เด็กมีความเจริญเติบโตทางอารมณ์ร่างกาย และสังคมเด็กจะมีความรู้สึกทัดเทียมกับคนอื่น ๆ และสามารถพึ่งตนเองได้ และทำอะไรได้หลาย ๆ อย่าง ในขณะที่เพื่อนในวัยเดียวกันยังทำไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะได้รับความยกย่องหรือไม่ก็ตาม เด็กพวกนี้ก็จะมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในทางตรงกันข้าม เด็กที่บรรลุลักษณะช้า มักจะมีปัญหาในการปรับตัวน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะมักต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นในเรื่องที่ตนเองยังทำไม่ได้และจะได้รับการปฏิบัติหรือถูกมองจากผู้อื่นคล้ายกับตนยังเป็นเด็กกว่าอายุอยู่เสมอ ยังช่วยตัวเองไม่ได้หรือยังไม่จำเป็นต้องฝึกทำอะไรทำให้เด็กพวกหลังนี้ไม่รู้จักความสามารถที่แท้จริงของตนซึ่งความไม่รู้นี้จะนำไปสู่การขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

ปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ปัจจัยพื้นฐานสำคัญย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ที่เด็กได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และการได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนในช่วงวัยแรกเริ่มหรือระดับปฐมวัย ประสบการณ์และการเรียนรู้ที่เด็กได้รับในช่วง 6 ปีแรกของชีวิต จะมีผลต่อการวางรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กที่จะส่งผลต่อบุคลิกภาพของบุคคลในวัยผู้ใหญ่ ดังนั้น การจัดการกระบวนการเรียนการสอน เพื่อการส่งเสริมพัฒนาการและบุคลิกภาพด้วยวิธีการที่เหมาะสม

2.6 ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2548, น. 20) ได้กล่าวไว้ว่า คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองควรเป็นบุคคลที่เข้าใจในบทบาทของตนและปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2542, น. 584) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้มีดังนี้

1. รู้บทบาทตนในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
2. รู้จักที่จะสร้างมิตรภาพที่ดีกับผู้อื่น
3. เป็นคนมีลักษณะร่าเริงแจ่มใส
4. มีความเป็นอิสระ
5. กล้าพูดกล้าแสดงออก
6. สนใจตั้งใจทำงานมีความเอาใจใส่และภาคภูมิใจในงานของตน

โรเจอร์ (Roger) และมาสโลว์ (Maslow) เห็นว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนั้น เกิดจากความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้เกี่ยวกับงาน ถ้าเด็กได้รับรู้ว่าประสบการณ์ที่เขาได้รับนั้นทำให้เขามีค่า มีความสำคัญเป็นที่ยอมรับของคนอื่นและคนอื่นมีความรู้สึกที่ดีต่อเขา เด็กก็จะมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนในทางที่ดีและความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนในทางที่ตินั้นจะเป็นตัวกำหนดให้เด็กแสดงลักษณะพฤติกรรมที่เรียกว่า เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นเด็กที่กล้าพูด กล้าแสดงออกกล้าคิดและปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองเห็นว่าดีแล้ว ถูกต้องแล้ว มีบุคลิกภาพที่เปิดเผยแสดงความเป็นตัวของตัวเองรู้จักปรับตัวให้เข้าสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้ง่าย ในขณะที่เดียวกันก็พร้อมที่จะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุมีผล และพร้อมจะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นที่ตนเองมั่นใจว่าจะทำสิ่งนั้นๆ ได้ดีกว่าตน เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเป็นบุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ ไม่คล้อยตามบุคคลอื่นโดยไร้เหตุผล กล้าคิด กล้าแสดงออกและสามารถปรับตัวได้ไม่ว่าจะประสบปัญหาอะไร สามารถผ่านลุล่วงไปด้วยดี

2.7 ทฤษฎีเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเององค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง

2.7.1 ทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน (Erikson)

ตามทฤษฎีของ อีริกสัน (The Eight Stages of Psychosocial Development in Erikson) สิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพ (Physical) ทางสังคม (Social) ทางวัฒนธรรม (Cultural) และทางความคิด (Ideational) มีอิทธิพลกับพัฒนาการของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนแก่ ซึ่งส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม บุคลิกภาพความริเริ่มสร้างสรรค์ และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ แอริค ฮอมเบอร์เกอร์ อีริกสัน (Erik Homburger Erikson) นักจิตวิทยาคลินิก เกิดในประเทศเยอรมนี พบว่าพัฒนาการทางจิตวิทยาของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงเหมือนกับโครงสร้างทางกายภาพของร่างกาย ดังนั้นจึงมีมุมมองที่เน้นการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมรวมกัน คือ การเติบโตทางด้านร่างกาย สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีความสัมพันธ์กับจิตใจของมนุษย์ และทำให้บุคคลปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างดี จึงเกิดทฤษฎีโดยใช้พื้นฐานของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของฟรอยด์ จุดเด่นของอีริกสันนั้นคือ การมองมุมมองพัฒนาการมนุษย์ตลอดอายุขัยซึ่งเป็นลักษณะองค์รวม ตั้งแต่เกิดจนสิ้นอายุขัย โดยได้แบ่งพัฒนาการของมนุษย์ไว้ 8 ขั้น พัฒนาการทางจิตสังคม 8 ขั้นที่จะกล่าวต่อไปนี้ โดยแบ่งไว้ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 80 ปีแปด ตามการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและสมอง เพราะวัยเด็กถึงวัยรุ่นนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีความคงที่ หลังจากนั้นในวัยผู้ใหญ่ตอนกลางจนถึงวัยชรา พัฒนาการด้านต่างๆ เริ่มเสื่อมถอยลง แต่มีความคงอยู่ของประสบการณ์ของชีวิตการเปลี่ยนแปลงตามขั้นตอนต่างๆ นี้ เป็นเสมือนบันไดที่แต่ละบุคคลจะก้าวขึ้นไป การประสบปัญหาอุปสรรคเป็นเรื่องปกติเกิดขึ้นได้ในทุกช่วงเป็นเหมือนกันเรียนรู้ การรู้จักแก้ปัญหา

และเผชิญวิกฤตในช่วงต่างๆ การประสบความล้มเหลวในขั้นหนึ่งมีผลต่อพัฒนาการของบุคคลในขั้นต่อไป เช่นการไม่ประสบผลสำเร็จในการพัฒนาขั้นต้นจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากกลุ่มปกติ ตัวอย่างพฤติกรรมเช่นการเรียนและการเข้าสังคมของบุคคลในช่วงวัยเด็กตอนต้นประสบปัญหาส่งผลให้เกิดปัญหาพฤติกรรมต่างๆ ในช่วงวัยรุ่น และเกิดปัญหาอุปสรรคในชีวิตในช่วงวัยผู้ใหญ่ตามมา เช่นกันรูปแบบพัฒนาการทางจิตสังคมของอีริกสัน มี 8 ขั้น ขั้นที่ 1 - 4 เป็นช่วงของการสั่งสมประสบการณ์และการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา ในขั้นที่ 5 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการปรับตัวเพื่อแสวงหาอัตลักษณ์และขั้น 6 ถึงขั้น 8 เป็นการนำเอาอัตลักษณ์ไปใช้โดยมีรายละเอียดตามขั้นต่างๆ ดังต่อไปนี้ แต่ในระดับประถมศึกษาจะขอล่าเฉพาะ 4 ขั้น

ขั้นที่ 1 ความรู้สึกเชื่อใจกับความไม่ไว้วางใจ (Trust vs. Mistrust)

พัฒนาการขั้นแรกจะเกิดขึ้นในช่วงตั้งแต่แรกเกิดจนถึงขวบปีแรก ช่วงนี้ทารกมีความสุข และพึงพอใจในบริเวณปาก และกิจกรรมเกี่ยวกับการกลืนกิน เพราะทารกที่อยู่ในครรภ์ของมารดาอยู่ในอุณหภูมิที่เหมาะสม ได้รับอาหารผ่านสายรก มีความเจ็บสงบในครรภ์ มารดาทารกจึงรู้สึกปลอดภัยมั่นคง ต่อมาเมื่อทารกคลอดจะต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทางสิ่งแวดล้อม เช่นการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิ การกลืนกินที่เปลี่ยนไป การขับถ่าย การได้ยิน การมองเห็น และอื่นๆ ในขั้นนี้หาบิดามารดาดูแลทารกและเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอตอบสนองทางด้านกายและจิตใจดูแลด้วยความรักความทะนุถนอม ตัวอย่างเช่นเมื่อลูกหิวก็ได้กิน เมื่อขับถ่ายก็ได้ดูแลความสะอาด ทำให้ทารกนั้นเกิดความเชื่อใจ ความสำเร็จของพัฒนาการในขั้นแรกทำให้เด็กทารกไม่มีอารมณ์รุนแรง ไม่มีความวิตกกังวล ไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่สมเหตุสมผล เมื่อทารกมีความรู้สึกอย่างนั้นแล้ว จะเป็นสูตรพื้นฐานของการพัฒนาอัตลักษณ์ของบุคคลที่จะเกิดในช่วงของวัยรุ่น ต่อมาจะเกิดความเชื่อมั่นในอนาคตเมื่อเผชิญกับปัญหา หรือความกดดันก็จะมีความเข้มแข็ง มีความมั่นใจในตนเอง ฝ่าฟันปัญหาได้ในช่วงต้นของชีวิตนั่นเอง สำหรับทารกที่ไม่ไว้วางใจ ถูกบังคับมากเกินไปหรือไม่ถูกตอบสนองทางด้านปาก และทวาร จะเกิดความล้มเหลวล้มเหลวของพัฒนาการในขั้นนี้ จะไม่เกิดความไว้วางใจผู้อื่น และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสามารถอยู่ในสังคมได้ยากลำบาก

ขั้นที่ 2 ความเป็นตัวของตัวเองกับความละอายและสงสัย (Autonomy vs. Shame and Doubt)

ในขั้นนี้จะเกิดขึ้นเมื่อมีอายุ 2 ถึง 3 ปีของชีวิต เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านร่างกายมากขึ้น โดยเฉพาะกล้ามเนื้อ มีการควบคุมส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ใช้ในการเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว สำรวจสิ่งแวดล้อมรอบข้าง โดยในวัยนี้จะเริ่มรู้จักขับถ่าย ควบคุมกล้ามเนื้อหูรูด มีความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง และการควบคุมตัวเองจะเกิดขึ้นได้ ถ้าผู้ปกครอง พ่อ แม่ ดูแลได้อย่างเหมาะสม เลี้ยงดูได้ดี มีความมั่นคง อดทน ให้โอกาสได้ทำสิ่งต่างๆ ตามความต้องการของเด็ก โดยอยู่ในการดูแลของผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด เช่น การเคลื่อนไหวการเดิน

การป็นปาย การหยิบจับสิ่งของอย่างเป็นอิสระ โดยที่ผู้ปกครองไม่แสดงท่าทีตกใจ ตื่นเต้น หรือกังวล จะทำให้เด็กรู้สึกภาคภูมิใจ ซึ่งหมายถึง ว่าเด็กจะเกิดความมุ่งมั่นตั้งใจ และการยับยั้งตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจ รวมถึงมุ่งมั่นในตั้งใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ในทางตรงกันข้ามหากผู้ปกครองปล่อยปละละเลย เข้มงวด ดุค่า มากเกินไป จะส่งผลกระทบต่อทำให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีตักกังวลไม่มีความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองอีกด้วย เมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็ จะขาดความเชื่อมั่นในตนเองได้

ขั้นที่ 3 ความคิดริเริ่ม กับความรู้สึกผิด (Initiative vs. Guilt)

พัฒนาการในขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 3 - 5 ปี เด็กวัยนี้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ดีขึ้นมากกว่าเดิม แต่ก็ยังอยู่ในวงจำกัดไม่มากนัก มีพัฒนาการทางด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก สำหรับเด็กในวัยนี้ต้องทำกิจกรรมต่างๆ ที่ท้าทายความสามารถ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัวก็ยังมีส่วนที่ช่วยในการผลักดัน และเสริมสร้างความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้กับเด็ก เด็กในวัยนี้จะรู้จักผิดชอบชั่วดีมากขึ้น มีศีลธรรมจรรยามากขึ้น มีการควบคุมอารมณ์ มีการอบรมสั่งสอนโดย พ่อ แม่ ครู หรือผู้ใหญ่ในครอบครัว ที่ได้อบรมสั่งสอน เด็กจะซึมซาบเข้าไป รู้จักสำนึกผิดชอบชั่วดี ในความคิด และการแสดงออก โดยมีตัวแบบเป็นคนในครอบครัวที่เป็นแบบอย่าง ครอบครัวตัวมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ช่วยในการปลูกฝังความรู้สึกผิดชอบชั่วดีให้กับเด็กในวัยนี้ การสร้างความสัมพันธ์ในระยะนี้เริ่มจากพ่อ แม่ เด็ก และเมื่อสังคมของเด็กกว้างขวางขึ้นเด็กจะเริ่มสร้างความสัมพันธ์ของบุคคลอื่น และมีความเป็นตัวของตัวเองมีประสบการณ์ช่วยเหลือตัวเองได้ เด็กที่ไม่สามารถพัฒนาขึ้นความคิดริเริ่มไปได้ และเกิดความรู้สึกผิดแล้วไม่กล้าเป็นผู้ริเริ่มเนื่องจากความเกิดความกลัวว่าจะทำความผิดพลาดอีก หากเด็กในวัยนี้ได้รับการจำกัดมากเกินไปในการทำกิจกรรมหรือถูกตำหนิ คัดค้านความคิดจะทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดคัดค้านรู้สึกผิด ทำให้เด็กในวัยนี้ขาดความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นผู้ใหญ่ควรปล่อยให้เด็กได้พูดได้ทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างอิสระ โดยผู้ปกครองจะต้องมีการส่งเสริมให้เด็กมีความริเริ่มสร้างสรรค์ ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้ใหญ่คอย เข้มงวดไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ซักถามตำหนิดูว่าพฤติกรรมที่แสดงออกอยู่ตลอดเวลา เขาก็จะรู้สึกผิดและไม่กล้าแสดงออกเมื่อคิดจะทำสิ่งใดเลย

ขั้นที่ 4 ความขยันหมั่นเพียรกับความรู้สึกต่ำต้อย (Industry vs. Inferiority)

ขณะนี้อยู่ในช่วงอายุ 6 - 12 ปี เป็นช่วงวัยเด็กตอนปลาย เป็นระยะที่เด็กมีความเจริญเติบโต มีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมต่างๆ มากขึ้น มีการแสวงหาความรู้ แสวงหาสิ่งต่างๆ ทำให้เด็กมีประสบการณ์มากยิ่งขึ้น มีประสบการณ์ใหม่ๆ รอบตัว เมื่อเขาคิดว่าสิ่งใดที่เขาต้องการเขาก็จะแสวงหาให้ได้ตามความต้องการนั้น เนื่องจากในวัยที่ผ่านมาเขาอาจไม่ได้ทำกิจกรรมที่อยากทำหลายอย่างเพราะมีผู้ใหญ่คอยบังคับ คอยจำกัด เด็กในวัยนี้นั้นต้องการแสดงความคิดเห็น และการแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อแสดงความเป็นผู้ใหญ่ จุดสำคัญของการพัฒนาการในระยะนี้คือ

การไม่แสดงออกว่าเขามีความคิด ความสามารถเหมือนผู้ใหญ่ สามารถกระทำสิ่งต่างๆ ได้ในขอบเขตของเขาได้อย่างเหมาะสม เด็กในวัยนี้เชื่อมั่นว่าเขาจะประสบความสำเร็จในอนาคตได้ด้วยตัวของเขาเอง เด็กวัยนี้จะแสดงอารมณ์ได้ละเอียดอ่อนมากสามารถเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นได้ดี เด็กๆ จะสนใจสิ่งต่างๆ และดัดแปลงรูปแบบฉบับของตัวเอง สามารถเลียนแบบสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว มีตัวแบบโดยทั่วไปเด็กวัยรุ่นวัยนี้มักต้องการการยอมรับของผู้อื่น ทำกิจกรรมต่างๆ สูงกว่าความสามารถของการรับรู้ของตนเอง เป็นการทดลองและเรียนรู้ศักยภาพของตนเอง ในขณะเดียวกันกับความกลัวความผิดพลาดหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้นก็เป็นแรงผลักดันให้เขาพยายามทำกิจกรรมนั้นๆ อย่างสำเร็จ การส่งเสริมทางด้านจิตใจนั้นค้นหาทางอดิเรกที่วัยนี้ชื่นชอบเช่น เล่นดนตรี ฟังดนตรี อ่านหนังสือ วาดภาพ เป็นต้น ส่วนการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสังคมแนะนำเรื่องการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนอย่างเหมาะสมยืดหยุ่น รู้จักแพ้ รู้จักชนะ ให้อภัยและให้เข้าใจถึงความแตกต่างของบุคคลเพื่อลดความคาดหวังจากผู้อื่นในทุกๆ ด้าน

2.7.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศ ของ ฟรอยด์

มีหลักสำคัญคือพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เกิดมาจากแรงขับทางสัญชาตญาณ 2 ส่วน คือ สัญชาตญาณแห่งการมีชีวิต (Eros of Life) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Thanatos or dead Instinct) เป็นสำคัญโดยมีขั้นตอนพัฒนาการทางเพศเป็น 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นปาก (oral Stage) เป็นขั้นที่ความสุขของมนุษย์จะอยู่บริเวณริมฝีปาก เป็นช่วงนับตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งถึงอายุประมาณ 1 ขวบ
2. ขั้นทวารหนักภายนอก (Anal Stage) ความสุขของมนุษย์ในวัยนี้จะอยู่บริเวณทวารหนัก โดยเฉพาะความสุขที่เกิดจากการขับถ่าย เป็นช่วงที่เด็กมีอายุตั้งแต่ 1 ถึง 3 ขวบ
3. ขั้นอวัยวะสืบพันธุ์ตอนต้นทาง (Phallic state) เป็นช่วงวัย 3 - 5 ขวบ ในช่วงนี้เด็กจะพึงพอใจกับการจับต้องอวัยวะเพศ ช่วงนี้เด็กชายจะรัก และหวงแหวนแม่ อิจฉาพ่อ ในทางตรงกันข้าม เด็กหญิงจะรักและหวงแหวนพ่อ อิจฉาแม่ โดยเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า ปมอดิปุส ในเด็กชาย และปมอีเร็กตรา ในเด็กหญิง
4. ขั้นระยะแฝง (Latency state) เริ่มตั้งแต่อายุ 6 - 11 ปีเป็นช่วงที่เด็กจะหาความสนุกสนานกับสิ่งที่อยู่รอบตัว เป็นระยะของการเตรียมตัวก่อนที่จะเข้าสู่วัยรุ่น เป็นช่วงที่เด็กส่วนใหญ่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในระดับชั้นประถม เด็กจะเริ่มสนใจและได้มีโอกาสเรียนรู้สังคมภายนอกมากยิ่งขึ้น ทั้งจากที่บ้านและโรงเรียน
5. ขั้นอวัยวะสืบพันธุ์ตอนปลาย (Genital Stage) เริ่มตั้งแต่อายุ 12 ปีเป็นต้นไปเป็นช่วงที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กในวัยนี้เริ่มจะมีความสนใจระหว่างซึ่งกันและกัน อันเป็นจุดเริ่มต้นของความรักระหว่างเพศขึ้น ซึ่งจิตวิทยาถือว่าเป็นระยะของ Heterosexual ในช่วงวัย

ดังกล่าวนี้ นับว่ามีความสำคัญมาก เพราะเป็นการส่งต่อของชีวิตเพื่อการเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดีใน ภายภาคหน้า

2.7.3 ทฤษฎีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเพียเจต์ กล่าวถึงพัฒนาการไว้ 4 ขั้น

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวเป็นช่วงแรกเกิดถึง 2 ปี จะอาศัยประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวจากปฏิกิริยาสะท้อนมาเป็นเครื่องช่วย
2. ขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการช่วงอายุ 2 ถึง 7 ปี เป็นขั้นตอนมีความคิดรวบยอด ระยะนี้เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านภาษาและความคิดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
3. ขั้นการคิดอย่างมีเหตุผลเป็นรูปธรรมช่วงอายุ 7 - 11 ปี เป็นขั้นการคิดหาเหตุผลโดยการใช้รูปธรรม
4. ขั้นการคิดอย่างมีเหตุผลเชิงนามธรรมช่วงอายุ 11 ปี เป็นต้นไป เป็นช่วงที่เด็กเริ่มคิดหาเหตุผลในลักษณะที่เป็นนามธรรมได้อย่างถูกต้อง

3. สภาพทั่วไปของชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง

เสาวนีย์ ไคว้ตระกูล (2544, น. 29) ความเป็นมาของชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ถูกจัดอยู่ในตระกูล ทิเบต - พม่า นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่า เดิมอยู่ในดินแดนตะวันออกของทิเบต แล้วเข้ามาตั้งอาณาจักรในประเทศจีน เมื่อก่อนพุทธกาล ชาวจีนเรียกชนชาติโจว ภายหลังถูกรุกรานแตกพ่ายหนีถอยลงมาอยู่ตามลำน้ำโขง ลำน้ำสาละวิน ในประเทศพม่า เนื่องจากการอยู่ตามพื้นราบถูกบุกรุกครอบครอง จึงพากันอพยพไปอยู่ตามป่าลึกบนภูเขา ซึ่งส่วนใหญ่กระเหรี่ยงจะตั้งถิ่นฐานอยู่ตามแนวชายแดนไทยพม่า ตั้งแต่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ลงไปถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และมีการเรียกชื่อกระเหรี่ยงแตกต่างกันไป ได้แก่ ภาคเหนือเรียกยาง ภาคกลางแถบจังหวัดกาญจนบุรีเรียกว่า กะหรั่ง ภาคเหนือส่วนใหญ่ชาวกระเหรี่ยงจะอาศัยอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดเชียงใหม่คือ อำเภอแม่แจ่ม อำเภอมก๋อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดตาก การแบ่งเผ่ากระเหรี่ยง แบ่งออกเป็น 4 เผ่า โดยกำหนดชื่อไว้เป็นทางการ คือ กระเหรี่ยงเผ่าสกอร์ เผ่าโปว์ เผ่าตองสู้ (พะโอ) เผ่าบะเว (คยา) ด้านภาษากระเหรี่ยง แต่ละเผ่ามีภาษาประจำเผ่ากระเหรี่ยงสกอร์ มักพูดไทยเหนือ การตั้งบ้านเรือนจะตั้งตามสิ่งแวดล้อม เช่น สร้างด้วยไม้ไผ่ มุงหลังคาด้วยหญ้าคา หรือใบพลวง มีการสร้างบ้านถาวรกันเพิ่มขึ้น ในหมู่บ้านที่การคมนาคมไปมาสะดวก ส่วนแบบบ้านแต่เดิมจะมีเตาไฟอยู่กลางบ้าน ไม่มีหน้าต่าง เป็นห้องโล่ง ไม่ได้แบ่งแยกเป็นสัดส่วน อากาศไม่ได้ถ่ายเท ใต้ถุนบ้านจะสูง มักเลี้ยงสัตว์ เช่น หมู วัว ควาย ไก่ ใต้ถุนบ้านพื้นแฉะมีกลิ่นมูลสัตว์ ด้านอาชีพชาวกระเหรี่ยงเป็นชาวไร่เลื่อนลอย แบบตั้งหลักแหล่งในไร่ชาวกระเหรี่ยงจะปลูกข้าว แพง มันแกว ฝ้าย และข้าวโพด ผลผลิตที่ได้รับจะไม่เพียงพอ นอกจาก

ทำไร่แล้วชาวกะเหรี่ยงจะเลี้ยงหมู และนิยมนาของป่าเป็นอาชีพ ปัญหาความเดือดร้อนในหมู่บ้าน ส่วนใหญ่คือ ปัญหาผลผลิตไม่เพียงพอ รองลงมาคือ ปัญหาด้านโรคภัยไข้เจ็บ ส่วนในด้านประเพณี ความเชื่อ และศาสนา แต่เดิมกะเหรี่ยงนับถือภูตผี และวิญญาณของบรรพบุรุษ ต่อมาเมื่อพระธรรมทูต และหมอสอนศาสนาได้ออกไปเผยแผ่ศาสนา การนับถือศาสนาของชาวกะเหรี่ยงจึงนับถือศาสนาพุทธ คริสต์ และผีไปพร้อมๆ กันได้แก่ ผีบ้านผีเรือน ผีไล่ ผีนา ผีน้ำ การเลี้ยงผีมีหลายวาระ ได้แก่ การเลี้ยงผี เพื่อฉลองโชคชัยเพื่อขอขมาลาโทษ ตลอดจนเลี้ยงผีเพื่อบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ ประเพณีที่สำคัญ ได้แก่ ประเพณีขึ้นบ้านใหม่ ประเพณีกินข้าวใหม่ ประเพณีแต่งงาน ประเพณีสำคัญแต่ละครั้ง จะมีการเลี้ยง สุราอาหาร แก่ผี หมอผี และผู้มางาน ด้านครัวเรือนมีครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยาย ส่วนการ รับประทานอาหารส่วนใหญ่ จะรับประทานอาหารร่วมกัน ไม่ค่อยมีอุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร มักใช้มือ อาหารที่รับประทานส่วนใหญ่จะเป็นข้าว และผักต้ม มีเนื้อสัตว์บางครั้ง ในทารกจะกินข้าว เรียกว่า ข้าวหม่ำ การอนามัยยังไม่ดี มีการบาดเจ็บด้วยโรคติดต่อบ่อยๆ ในการติดต่อสื่อสาร และ ความสัมพันธ์กับภายนอก ชาวกะเหรี่ยงฟังภาษาไทยเข้าใจ และสามารถเข้าใจภาษาไทยกลางได้ ลักษณะ ประจำเผ่า ได้แก่ ไม่ชอบเคลือบฟัน สันโดษ ไม่ค้าขายเสพติด และไม่มีความรู้ช่างของต่อสังคมภายนอก เหมือนเผ่าอื่น เช่น ม้ง มูเซอ ลีซอ ฐานะทางเศรษฐกิจก็ดูเหมือนจะยากจนกว่าเผ่าอื่น ด้านการสื่อสาร ชาวกะเหรี่ยงนิยมฟังวิทยุ จะเห็นได้ว่าสถานีวิทยุหลายแห่งจะมีการออกอากาศเป็นภาษากะเหรี่ยง

“ทำเนียบชุมชนบนพื้นที่สูง 20 จังหวัดในประเทศไทย” (2545 อ้างถึงใน ขวัญชิววัน บัวแดง, 2549, น. 6) ให้ความหมายของคำว่า กะเหรี่ยง ที่เป็นทางการตามที่ปรากฏในหนังสือระบุว่า กะเหรี่ยงเป็นชาวเขาเผ่าที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย โดยรวมตัวกันอยู่หนาแน่นในพื้นที่ป่าเขาทางทิศ ตะวันตกของประเทศไทย ตามบริเวณชายแดนไทย - พม่า ชาวกะเหรี่ยงได้เคลื่อนย้ายเลื่อนลงมาทาง ทิศตะวันออกอย่างช้าๆ ในระยะประมาณ 200 ปีที่ผ่านมา ชาวกะเหรี่ยงในประเทศไทยแบ่งออกเป็น กลุ่มใหญ่ๆ คือ สกอร์ และโปว์ นักมนุษยวิทยาได้จัดชาวกะเหรี่ยงอยู่ในกลุ่มภาษาพม่า - ทิเบต

กะเหรี่ยงได้รับการศึกษามากขึ้น ด้วยการส่งเสริมของภาครัฐ และของเอกชนโดยเฉพาะ อย่างยิ่งองค์กรทางศาสนาคริสต์ คนจำนวนมากที่เขียนถึงคนกะเหรี่ยงโดยใช้ชื่อที่เรียกว่า ปะกาเกอญอ มีภาพของชุมชนที่เรียบง่าย สันโดษ อยู่กับธรรมชาติ และรักษาธรรมชาติหมายถึงความเชื่อพิธีกรรม และการเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นเจ้าของธรรมชาติ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ได้มีผู้ศึกษางานวิจัยและสรุปผลของการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

อัฉราพร สุขุมวิท (2546) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2545 ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองน้อย จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน ด้วยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้นใกล้เคียงกันกล่าวคือ ได้พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าจะได้รับเทคนิคต่างกันการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมและการให้ข้อเสนอแนะสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้ไม่แตกต่างกัน

ทัศนจิมา ระเบียบดี (2529) ได้ศึกษาผลการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ สไลด์การ์ตูน เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2520 จำนวน 40 คน ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิคแม่แบบมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงกว่าก่อนการได้รับการฝึกกับแม่แบบอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติในระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แม่แบบมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกว่าปกติอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ.01 จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าแม่แบบสามารถพัฒนาให้ผู้ถูกทดลองมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมได้เช่นมีความกล้าแสดงออกเป็นคนมีเหตุผลไม่คอยตามคนอื่น ๆ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบให้ความร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงานมีความเพียรพยายามและสามารถแก้ปัญหาได้

น้องนุช เพียรดี (2545) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน โรงเรียนวัดคลองสวนอำเภอบางพูน ฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลองนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ให้ร่างภายหลังจากทดลองนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามโปรแกรมการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับจุด 05

วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์ (2549) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงโดยรวม และรายด้านทางก้าวหน้าไปในทางที่ดีขึ้น เช่น การแสดงความคิดเห็นในระหว่างการพูดกัน

ตรงไปตรงมา แสดงบทบาทสมมุติ และแสดงออกได้เหมาะสม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน และการยอมรับการกระทำของสมาชิก รู้จักใช้เทคนิควิธีการคิดที่สร้างสรรค์ วางแผนการทำงานเป็นระบบ ทำให้ใช้เวลาไม่มากในการทำงาน ผู้นำกลุ่มมีบทบาท ในการวางแผนการทำงานร่วมกันหาแนวทางแก้ไขปัญหาให้เพื่อทุกคนมีกำลังใจในการพัฒนาตนเอง และมีการเสียสละไม่เอาเปรียบสมาชิกในกลุ่ม เมื่อทำกิจกรรมร่วมกัน นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองโดยรวม และรายได้เพิ่มขึ้นจากก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2549) จากการศึกษาการใช้ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่านักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว โดยใช้การแนะแนว 8 กิจกรรม และพิจารณาความเชื่อมั่นในตนเองด้านต่างๆ พบว่า นักเรียนกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เขิน กล้าตัดสินใจ และมั่นใจในความคิดของนักเรียน

Comps (1964) จากการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจพบว่า ปัจจัยที่ทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองของเพิ่มขึ้นหรือน้อยลง เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกบทเรียนด้วยตนเอง

Cronbach (1972) จากการศึกษาพบว่า การใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน สอดแทรกลงในกิจกรรมวิชาการ และกิจกรรมเพื่อสังคม จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะ และพัฒนาความคิดขั้นสูงสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง สามารถเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าตัดสินใจ กล้าคิด กล้าโต้แย้ง ผลลัพธ์เหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและการใช้ชีวิต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อน หลัง และติดตามผล มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังรายละเอียดหัวข้อต่อไปนี้

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย
2. ประชากร
3. ตัวแปรและนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปร
4. เครื่องมือวิจัยและวิธีการพัฒนา
5. การรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล (Non – Randomized one group pretest posttest design) ดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	ทดสอบก่อนใช้ ชุดกิจกรรมแนะ แนว	ใช้ชุดกิจกรรม แนะแนว	ทดสอบหลังใช้ ชุดกิจกรรมแนะ แนว	ระยะติดตามผล
กลุ่มทดลอง	O ₁	X	O ₂	O ₃

เมื่อ X แทน การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มทดลอง

- O₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
- O₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง
- O₃ แทน การทดสอบระยะติดตามผล

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน

3. ตัวแปรและนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปร

3.1 ตัวแปร

3.1.1 ตัวแปรต้น คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

3.1.2 ตัวแปรตาม คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง

3.2 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

3.2.1 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย การกล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งท่าทาง วาจา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการกล้าตัดสินใจ และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดังนี้

1) **ด้านการกล้าตัดสินใจ** หมายถึง ความสามารถในการกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวต่างๆ และสามารถตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง จากหลายทางเลือก ที่พิจารณาหรือประเมินอย่างดีแล้ว ว่าเป็นทางเลือกที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายของงานนั้นๆ อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ได้แก่ สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยตนเอง การกล้าตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีให้แก่ตนเอง

2) **ด้านการกล้าแสดงออก** หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทั้งทางวาจา ท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ได้แก่ การกล้าแสดงความคิดเห็น การกล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย กล้าเป็นผู้นำ กล้าพูดต่อหน้าคนอื่น และกล้าแสดงความสามารถของตนเองที่เหมาะสม

3) *ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์* หมายถึง กระบวนการคิดของสมองซึ่งมีความสามารถในการคิดที่หลากหลาย แปลกใหม่ และสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การคิดค้น สร้างสิ่งแปลกใหม่ หรือรูปแบบความคิดใหม่ที่เหมาะสม ได้แก่ การสร้างสรรค์งานศิลปะ การสร้างสรรค์งานดนตรี และการออกแบบสิ่งของต่างๆ ตามจินตนาการ

4. เครื่องมือวิจัยและวิธีการพัฒนา

4.1 ประเภทของเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมี 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้สำหรับทดลอง และเครื่องมือสำหรับวัดตัวแปร ซึ่งมีลักษณะดังนี้

4.1.1 เครื่องมือที่ใช้สำหรับการทดลอง คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองใช้กับกลุ่มทดลอง โดยได้ออกแบบกิจกรรมให้สัมพันธ์กับนิยามเชิงปฏิบัติการ ตารางที่ 3.2 ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

ตัวแปรตาม	ชุดกิจกรรม	แบบวัด
1. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ	
หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึง ความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย การกล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง และเหมาะสม ทั้งท่าทาง วาจา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สิ่งใหม่ๆ ประกอบด้วย 3 ด้าน	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างผู้วิจัย กับนักเรียน และนักเรียนกับสมาชิกในกลุ่ม ให้ได้รู้จักกันมากขึ้น และสร้างบรรยากาศ ความเป็นกันเองและความคุ้นเคยภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของ การจัดชุดกิจกรรมแนะแนว 3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และ ระยะเวลาการเข้าร่วมชุดกิจกรรมแนะแนว 4. เพื่อให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่น ในตนเองก่อนเริ่มใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ตัวแปรตาม	ชุดกิจกรรม	แบบวัด
<p>1.1 ด้านการกล้าตัดสินใจ</p> <p>หมายถึง ความสามารถในการกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวต่างๆ และสามารถตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งจากหลายทางเลือกที่พิจารณาหรือประเมินอย่างดีแล้ว ว่าเป็นทางเลือกที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของงานนั้นๆ อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ได้แก่ สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยตนเอง การกล้าตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีให้แก่ตนเอง</p>	<p>ครั้งที่ 2 เสี่ยงดีหรือไม่</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการกล้าตัดสินใจ 2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ <hr/> <p>ครั้งที่ 3 เลือกดีมีเหตุผล</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกสิ่งที่เป็นโอกาสที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ สำหรับตัวเองได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการเสียโอกาสบางอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นผลจากการไม่กล้าตัดสินใจ <hr/> <p>ครั้งที่ 4 ทำอย่างไรให้สำเร็จ</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถพิจารณาถึงผลดีผลเสียในการกระทำสิ่งต่างๆ อย่างถูกต้องและเหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถประเมินถึงผลดีผลเสียก่อนการตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆ 	ข้อ 1 - 11

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ตัวแปรตาม	ชุดกิจกรรม	แบบวัด
<p>2. ด้านการกล้าแสดงออก</p> <p>หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทั้งทางวาจา ท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ได้แก่ การกล้าแสดงความคิดเห็น การกล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย กล้าเป็นผู้นำ กล้าพูดต่อหน้าคนอื่น และกล้าแสดงความสามารถของตนเองที่เหมาะสม</p>	<p>ครั้งที่ 5 บอกเธออย่างไรดี</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการกล้าแสดงออกที่เหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมด้านวาจาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น 3. เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการกล้าแสดงพฤติกรรมด้านวาจาที่เหมาะสม 	ข้อ 12 - 23
	<p>ครั้งที่ 6 เวทีทอง</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมด้านท่าทางได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น 2. เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการกล้าแสดงพฤติกรรมด้านท่าทางที่เหมาะสม 	
	<p>ครั้งที่ 7 ความคิดเห็นของฉัน</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถกล้าแสดงออกทางความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล และเหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการเป็นผู้ฟังที่ดี และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 	

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

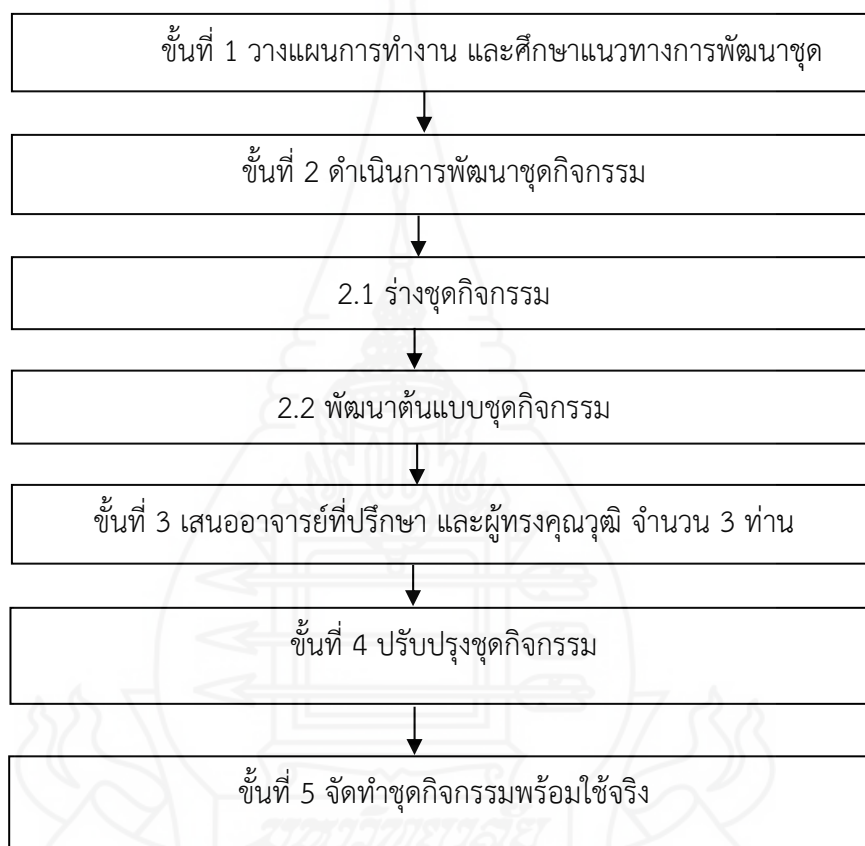
ตัวแปรตาม	ชุดกิจกรรม	แบบวัด
<p>3. ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการคิดของสมองซึ่งมีความสามารถในการคิดที่หลากหลาย แปลกใหม่ และสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การคิดค้นสร้างสิ่งแปลกใหม่ หรือรูปแบบความคิดใหม่ที่เหมาะสม ได้แก่ การสร้างสรรค์งานศิลปะ การสร้างสรรค์งานดนตรี และการออกแบบสิ่งของต่างๆ ตามจินตนาการ</p>	<p>ครั้งที่ 8 ของพิเศษของฉัน</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกใช้กระบวนการคิดที่สร้างสรรค์ในการสร้างชิ้นงานตามจินตนาการ ได้หลากหลาย แปลกใหม่ และเหมาะสม 	<p>ข้อ 24 - 34</p>
	<p>ครั้งที่ 9 ดนตรีในหัวใจ</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดค้น สร้างสรรค์ สิ่งแปลกใหม่ ในรูปแบบของงานดนตรี 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกใช้กระบวนการคิดที่สร้างสรรค์ในการสร้างงานดนตรีตามจินตนาการ ได้หลากหลาย แปลกใหม่ และเหมาะสม 	
	<p>ครั้งที่ 10 ปัจฉินิเทศ</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเรื่อง การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนวิธีการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติต่อไป 3. เพื่อให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเสร็จสิ้น 	

4.1.2 เครื่องมือสำหรับวัดตัวแปร คือ แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยมีแนวคิดเดิมมาจากการงานวิจัยของรพีพร ระวีพันธ์ (2551, น. 130-132)

4.2 วิธีการพัฒนาเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

4.2.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีขั้นตอนการพัฒนาตามภาพที่ 3.1 ดังนี้

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

ในการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 วางแผนการทำงาน และศึกษาแนวทางการพัฒนาชุดกิจกรรม จาก ตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

ที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 และองค์ประกอบของการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และได้ศึกษาดำรง เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 2 ดำเนินการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว โดยให้สอดคล้องกับนิยาม ศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปรตาม

ขั้นที่ 3 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของ เนื้อหา รูปแบบของชุดกิจกรรม หลังจากนั้นนำชุดกิจกรรมที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบความเหมาะสมของชุดกิจกรรมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ ที่ผู้วิจัยกำหนด โดยได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ

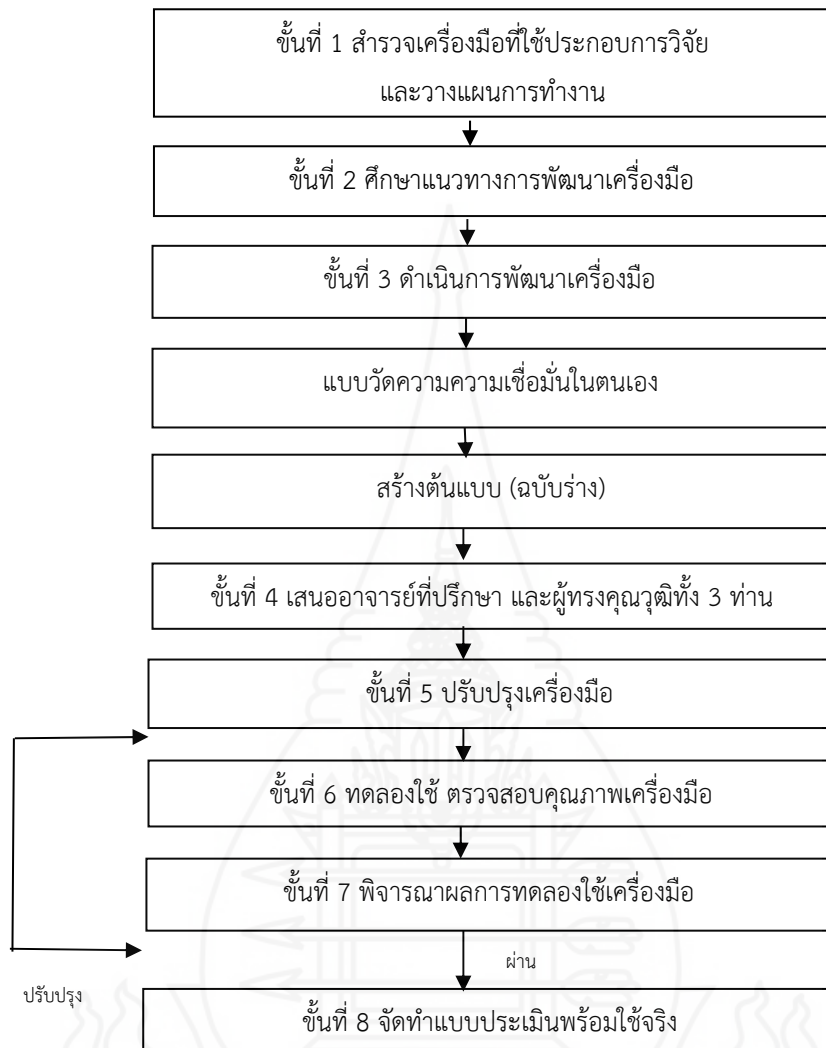
ขั้นที่ 4 ปรับปรุงชุดกิจกรรมแนะแนวตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นที่ 5 จัดทำชุดกิจกรรมแนะแนวฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำใช้ในกระบวนการวิจัยใน

ลำดับต่อไป

4.2.2 แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง มีขั้นตอนการสร้างตามภาพ 3.2 ดังนี้

ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 1 ตรวจสอบเครื่องมือที่เกี่ยวข้อง จากการศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือสำหรับวัดตัวแปร คือ แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองใน 3 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการกล้าตัดสินใจ 2. ด้านการกล้าแสดงออก 3. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และวางแผนการทำงาน ผู้วิจัยได้วางแผนและกำหนดขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือ

ขั้นที่ 2 ศึกษาแนวทางการพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด หลักการ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้สำหรับการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรตาม

จากนั้นนำประเด็นที่สำคัญ ขอความคิดเห็นเพิ่มเติมจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่ดีมีคุณภาพ สำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขั้นที่ 3 ดำเนินการพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือที่เป็นแบบวัดตัวแปรตาม คือ แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ตามนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปรไว้ชัดเจน และครอบคลุมองค์ประกอบย่อยที่สำคัญอย่างครบถ้วน โดยตั้งคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ขั้นที่ 4 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาด้านรูปแบบ เนื้อหาสาระ และวิธีการ หลังจากนั้นนำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น เสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (ภาคผนวก ก) พิจารณาความตรงตามเนื้อหาเพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด มีความเหมาะสมด้านภาษา และลักษณะข้อคำถามโดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (ขวลิต ชูกำแพง, 2555, น. 187)

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ตรงตามพฤติกรรมชีวิตความเชื่อมั่นในตนเอง

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามพฤติกรรมชีวิตความเชื่อมั่นในตนเอง

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามพฤติกรรมชีวิตความเชื่อมั่นในตนเอง

โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการของตัวแปร โดยพิจารณาข้อคำถามที่มีค่า IOC พบว่า ข้อคำถามมีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .80 - 1.00 (ภาคผนวก ค)

ขั้นที่ 5 ปรับปรุงเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ไปดำเนินการปรับปรุงเครื่องมือ

ขั้นที่ 6 การทดลองใช้ (Try Out) และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยทดลองใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยทดลองใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านมะหินหลวง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแม่ฮ่องสอนเขต 1 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับประชากร

ขั้นที่ 7 พิจารณาผลการทดลองใช้เครื่องมือโดยหาค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงทั้งหมดเท่ากับ .96 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับดี สามารถนำไปใช้ได้ทั้งฉบับ และค่าอำนาจจำแนกรายข้อปรากฏค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 0.80 ขึ้นไป จำนวน 32 ข้อ และต่ำกว่า 0.20 จำนวน 2 ข้อ ดังภาคผนวก ค

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ต่ำกว่า 0.20 ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ขั้นที่ 8 ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบทดสอบ ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำแบบวัดฉบับสมบูรณ์เพื่อนำใช้ในกระบวนการวิจัยในลำดับต่อไป

4.3 ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้สำหรับการทดลอง

4.3.1 ลักษณะของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อใช้เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง โดยมีเนื้อหาครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าตัดสินใจ ด้านการกล้าแสดงออก และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยมีการจัดประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวจำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที โดยทุกกิจกรรมมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำขั้นดำเนินการ และขั้นสรุปผล เช่นดังแสดงในภาคผนวก ง

4.3.2 ลักษณะของแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง เครื่องมือสำหรับวัดตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบมาตราประมาณค่า โดยลักษณะของแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรวัด 5 ระดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ร้อยละของคะแนน	ระดับ	หมายถึง
80 - 100	มากที่สุด	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นมากที่สุด
60 - 79	มาก	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นมาก
40 - 59	ปานกลาง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นปานกลาง
20 - 39	น้อย	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นน้อย
0 - 19	น้อยที่สุด	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นน้อยที่สุด

โดยการแปลผลของคะแนนในแบบวัดนั้น สามารถหาได้โดยนำคะแนนดิบที่ได้มาคำนวณเป็นค่าร้อยละ ด้วยเริ่มต้นจากการนำคะแนนดิบที่ได้จากแบบวัด มาทำการคำนวณตามสูตรดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละเพื่อใช้ในการแปลผล} = \frac{\text{คะแนนรวมที่ได้}}{170} \times 100$$

ดังตัวอย่าง เช่น ด.ช. A ทำแบบวัดได้คะแนนรวม 140 คะแนน นำมาใส่ในสูตรคำนวณ ได้ดังนี้

$$\frac{140}{170} \times 100 = 82.35$$

การแปลผลอยู่ในช่วงร้อยละ 80 - 100 อยู่ในระดับ มากที่สุด มีความหมายคือ นักเรียนมีอาการเช่นนั้นมากที่สุด

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยทำบันทึกข้อความขออนุญาตเก็บข้อมูลในประชากร ถึงผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน

5.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการทดลอง หลังจากปฐมนิเทศ และทำการบันทึกคะแนนที่ได้ไว้เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.3 ผู้วิจัยทดลองดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนว ให้แก่กลุ่มทดลอง ใช้เวลาดำเนินการทดลอง โดยทำการทดลอง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที ใช้เวลาในการทดลองตั้งแต่ต้นเดือนมิถุนายน 2561 ต้น ถึง เดือนกรกฎาคม 2561 สถานที่ใช้ในการทำกิจกรรมคือห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน

5.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง หลังการทดลองและบันทึกคะแนนไว้เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.5 ผู้วิจัยเว้นการทดสอบในระยะติดตามผล เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ เพื่อใช้วัดความคงอยู่หลังจากการจัดกิจกรรมเสร็จสิ้น โดยใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลในลำดับต่อไป

5.6 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำไปคำนวณด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป มีรายละเอียดดังนี้

6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

6.1.1 การหาค่าความตรงตามเนื้อหาของแบบวัด โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence= IOC) (นลินี ฌ นคร, 2551, น. 183)

6.1.2 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบวัด ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (นลินี ฌ นคร, 2551, น. 181)

6.1.3 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้วิธี Item - total Correlation โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 106)

6.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

6.2.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของ ประชากร ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีรายละเอียดดังนี้

- ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร
- ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์การวิจัย

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมาย เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยงที่เป็นประชากร
μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของประชากร
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเพศของประชากรและระดับความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรดังแสดงในตารางที่ 4.1 และตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของประชากร

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	กลุ่มทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	9	56.25
หญิง	7	43.75
ชั้น ป.4		
ชาย	5	31.25
หญิง	1	6.25
ชั้น ป.5		
ชาย	0	0
หญิง	4	25
ชั้น ป.6		
ชาย	4	25
หญิง	2	12.50

จากตารางที่ 4.1 พบว่าประชากรมีจำนวนทั้งสิ้น 16 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 56.25 ซึ่งสูงกว่าเพศหญิง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 ซึ่งสูงกว่าเพศหญิง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวนทั้งสิ้น 4 คน เพศหญิง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ไม่มีเพศชาย และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ซึ่งสูงกว่าเพศหญิง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตารางที่ 4.2 ระดับความเชื่อมั่นในตนเองของประชากร ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง

ประชากร	Max	Min	μ	σ	แปลผล
ระยะก่อนการทดลอง	67.98	48.64	58.23	5.88	ระดับปานกลาง
ระยะหลังการทดลอง	71.43	59.43	65.28	4.59	ระดับมาก
ระยะติดตามผลการทดลอง	72.57	59.43	65.53	4.93	ระดับมาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่าระยะก่อนการทดลองประชากรมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 58.23 ($\sigma = 5.88$) ค่าคะแนนต่ำสุด เท่ากับ 48.64 และมีค่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 67.98 ส่วนในระยะหลังการทดลองประชากรมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.28 ($\sigma = 4.59$) ค่าคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 59.43 และมีค่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 71.43 และในระยะติดตามผลการทดลองประชากรมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.53 ($\sigma = 4.93$) ค่าคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 59.43 และมีค่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 72.57

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์การวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์การวิจัยคือ เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะก่อนระยะหลัง และระยะติดตามผลการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรรายด้านในระยะก่อนการทดลอง ระยะเวลาหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

รายด้าน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ติดตามผล	
	μ	σ	μ	σ	μ	σ
ด้านที่ 1	56.59	6.11	63.97	4.37	64.50	4.22
ด้านที่ 2	58.01	7.89	63.34	4.72	66.72	5.92
ด้านที่ 3	60.10	6.27	65.24	4.68	65.40	4.65
รวม 3 ด้าน	58.23	5.88	65.28	4.59	65.53	4.93

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากร ในระยะก่อนการทดลอง ระยะเวลาหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน โดยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 65.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.93 รองลงมา คือ ค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 65.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.59 ซึ่งต่างกันเพียงเล็กน้อย และค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนน้อยที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 58.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.88 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่ 1 ระยะเวลาหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.37 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 56.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.11 ด้านที่ 2 ระยะเวลาหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.72 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 58.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.89 ด้านที่ 3 ระยะเวลาหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเอง

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ผลการทดลองสรุปได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และติดตามผล

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท คือ

1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 10 กิจกรรม

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการทดลอง หลังจากปฐมนิเทศ และทำการบันทึกคะแนนที่ได้ไว้เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2) ผู้วิจัยทดลองดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนว ให้แก่กลุ่มทดลอง ใช้เวลาดำเนินการทดลอง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที สถานที่ที่ใช้ในการทำกิจกรรม คือ ห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่สุริน อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3) ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง หลังการทดลอง และบันทึกคะแนนไว้เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเว้นการทดสอบในระยะติดตามผล เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์

เพื่อชีวิต ความคงอยู่หลังจากการจัดกิจกรรมเสร็จสิ้น โดยใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลในลำดับต่อไป

4) ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

1.3 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากร ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน โดยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 65.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.93 รองลงมา คือ ค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 65.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.59 ซึ่งต่างกันเพียงเล็กน้อย และค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของประชากรในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนน้อยที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 58.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.88 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่ 1 ระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.37 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 56.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.11 ด้านที่ 2 ระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.72 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 58.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.89 ด้านที่ 3 ระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.68 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 60.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.27

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง เป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่ 1 ระยะติดตามผล การทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะหลังการทดลอง โดยในระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 64.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.22 และในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.37 ด้านที่ 2 ระยะติดตามผลการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะหลังการทดลอง โดยในระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 66.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.92 และในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 63.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.72 ด้านที่ 3 ระยะ

ติดตามผลการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะหลังการทดลอง โดยในระยะระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.65 และในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.68

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง เป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่ 1 ระยะติดตามผลการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 64.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.22 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 56.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.11 ด้านที่ 2 ระยะติดตามผลการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 66.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.92 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 58.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.89 ด้านที่ 3 ระยะติดตามผลการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง โดยในระยะระยะติดตามผลการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 65.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.65 และในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเท่ากับ 60.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.27

2. อภิปรายผล

การศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว และระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าระยะหลังการทดลองเพียงเล็กน้อย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน ทั้งในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง เมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นในตนเองด้านต่างๆ เช่น การกล้าตัดสินใจ ด้านการกล้าแสดงออก และด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวพบว่าคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองทุกด้านดังกล่าวเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นวิธีการสอนที่มีระบบมีขั้นตอน และมุ่งให้นักเรียนได้รับประสบการณ์โดยตรง ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรม รวมทั้งได้มีการเปิดโอกาส

ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจากเทคนิควิธีการต่างๆ อันได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ เกม พร้อมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้เป็นสื่อประสมต่างๆ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง รูปแบบกิจกรรมแนะแนว มีความน่าสนใจส่งผลให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว และนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถที่เรียนรู้ และพัฒนาตนเองตามศักยภาพ มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง มองเห็นคุณค่าตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้ตนเองเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข

การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ผลวิจัยในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานหลายชิ้น เช่น เยาวรักษ์ ปวงคำคง (2548) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาที่อยู่ในหอพัก โรงเรียนแม่สะเรียงบริพัตรศึกษา จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของชาวเขาที่มีอยู่ในหอพักโรงเรียนแม่สะเรียงบริพัตรศึกษา โดยใช้เครื่องมือคือกิจกรรมแนะแนว 8 กิจกรรม กับกลุ่มตัวอย่าง 54 คน ทำการศึกษาเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 กิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวนักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับ นื่องนุช เพียรดี (2542) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดคลองสวน อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดคลองสวนอำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ดำเนินการทดลอง กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน โดยใช้เวลาดำเนิน กิจกรรม 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 กิจกรรม ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05

จากผลการวิจัย กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยงที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งเด็กชนเผ่ากะเหรี่ยงเหล่านี้ จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมมากกว่าเด็กปกติ ดังที่บทความทางเว็บไซต์ของ สังฆมณฑลเชียงใหม่ (2544) ได้กล่าวถึง ชนเผ่ากะเหรี่ยง เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่งที่มีอัตลักษณ์เฉพาะของตนเอง เช่น การมีภาษาพูดเรียกว่าภาษากะเหรี่ยง มีนิสัยรักสงบ รักธรรมชาติมีชีวิตที่สันโดษและสมถะ ไม่ชอบการต่อสู้ ไม่นิยมความรุนแรง และไม่ชอบมีความสัมพันธ์กับคนนอกเผ่าหรือสังคมภายนอก แม้กระทั่งกับกะเหรี่ยงเผ่าอื่นๆ กะเหรี่ยงเป็นชนกลุ่มน้อยอีกกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะนิสัยขี้อาย ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเอง รักสันโดษ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวณีย์ ไคว้ตระกูล (2544, น. 2) ที่กล่าวไว้ว่าจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นจังหวัดที่มีประชากรหลายเผ่าพันธุ์ ชาวเขาส่วนใหญ่เป็นชนเผ่ากะเหรี่ยง ซึ่งความเป็นอยู่ของชาวกะเหรี่ยงยังไม่ดีเท่าที่ควรปัญหาที่พบ คือ ผลผลิตไม่เพียงพอ

ประชาชนมีฐานะยากจน การศึกษาต่ำ ความเชื่อต่างๆ การอบรมสั่งสอนบุตรที่ยังไม่ถูกต้อง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผล ต่อพัฒนาการเด็กทั้ง ด้านร่างกาย และสติปัญญา และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิมล เกติมงคล (2548, น. 48) ที่กล่าวไว้ว่าชนเผ่ากะเหรี่ยง มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลางสืบเนื่องมาจาก ลักษณะนิสัยของชนเผ่าเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่มีวิถีชีวิต วัฒนธรรม ที่รักสันโดษ สมถะ และการมีสัมพันธภาพ กับสังคมภายนอกน้อยจะพบว่า ความฉลาดทางด้านอารมณ์ปานกลาง ซึ่งเป็นผลจากการเลี้ยงดูวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมการเรียนรู้และประสบการณ์ของนักเรียน ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในเรื่องอื่นๆ ไปด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับ ชุดกิจกรรม แผนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถที่เรียนรู้ และพัฒนาตนเองตามศักยภาพ มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง มองเห็นคุณค่าตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้ตนเองเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ชุดกิจกรรมแผนะแนวนี้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองที่ใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 16 คน ดังนั้นหากครูผู้สอน ครูแผนะแนวมีความสนใจจะนำชุดกิจกรรมแผนะแนวนี้ไปใช้กับนักเรียนที่มีจำนวนมากขึ้น จำเป็นจะต้องมีการประยุกต์และปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนเสียก่อน

3.1.2 ครูผู้สอนทุกวิชาสามารถนำกิจกรรมจากชุดกิจกรรมแผนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้

3.1.3 จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแผนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองมีผลทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนสูงขึ้นจึงควรมีการส่งเสริมให้คณะครูนำชุดกิจกรรมนี้ไปใช้ในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ต่อไป

3.2 ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ผู้วิจัยควรทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้ชุดกิจกรรมแผนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง กับวิธีการอื่นๆ เช่น การให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนว่าวิธีใดจะส่งผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้มากที่สุด

3.2.2 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ หลังการทดลองในการวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มเวลาในการติดตามผล เช่น ระยะเวลา 1 เดือน 3 เดือน และ 6 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนของความเชื่อมั่นในตนเอง

3.2.3 การวิจัยครั้งนี้ทดลองในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ซึ่งผลที่ออกมาสามารถเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองได้ ดังนั้นควรนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปทดลองกับนักเรียนระดับชั้นอื่นต่อไป โดยผู้วิจัยควรมีการปรับปรุงชุดกิจกรรมโดยเฉพาะสื่อ/อุปกรณ์ หรือใบความรู้ เป็นต้น เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาในระดับอื่นๆ เช่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- กัลยา สุริย์. (2546). *การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ขวัญชีวัน บัวแดง. (2549). *กะเหรี่ยงหลากหลายชีวิตจากขุนเขาสู่เมือง*. เชียงใหม่: มิ่งเมือง.
- ช่อระย้า แสนมีมา. (2542). *ผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นใน
ตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโรงเรียนพณิชยการพลาญชัยร้อยเอ็ด
อำเภอเมืองจังหวัดร้อยเอ็ด*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ทัศนิตมา ระเบียบดี. (2529). *ผลการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้สไลด์การ์ตูนเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นใน
ตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร.
(ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาลัษณ์ศรีนครินทร์วิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ธนิดา ปิ่นแก้ว. (2556). *ผลการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบนาฏศิลป์ที่มีต่อความเชื่อมั่น
ในตนเองของเด็กปฐมวัยโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- นลินี ณ นคร. (2551). *เครื่องมือการวิจัย*. ใน *เอกสารการเรียนรู้การทำวิจัยด้วยตนเอง ตอนที่ 6*.
นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- น้องนุช เพียรดี. (2542). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดคลองสวนอำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
กรุงเทพฯ.
- บุญชุ่ม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เยาวรักษ์ ปวงคำคง. (2548). *การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
ชาวเขาที่อยู่ในหอพัก โรงเรียนแม่สะเรียงบริพัตรศึกษา จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. (วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

- รพีพร ระวิพันธ์. (2551). *การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง และทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัย มหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2549). *การคิด.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2542). *การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กในเอกสารการสอนชุดวิชาการ พัฒนาพฤติกรรมเด็ก.* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์. (2549). *ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเชียงยืนอำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒.* กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- เสาวนีย์ ไคว้ตระกูล. (2544). *การเลี้ยงดูและการพัฒนาการเด็กชาวกะเหรี่ยงอายุ 0 - 5 ปี ในหมู่บ้าน พะมอลอ อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- Comp. (1964). *Self - perception and Scholastic Underachievement in the Academically Capable.* New York: Wiley.
- Cronbach. (1972). *The Dependability of Behavioral Measurement.* New York: Wiley.
- Judy H. Wright. (2013). *Building Confidence & Self Esteem.* USA: Artichoke Press.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย
และบันทึกขอเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์สิทธิพร ครามานนท์ นักวิชาการศึกษา (ปฏิบัติงานสอน)สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์
วุฒิการศึกษา ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการปรึกษาจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
2. อ.ดร. ครรชิต แสนอุบล อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาการปรึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. นายอภิวัฒน์ ทองรุ่ง ครูแนะแนว โรงเรียนห้องสอนศึกษา
วุฒิการศึกษา ปริญญาตรี จิตวิทยาการศึกษา
ปริญญาโท บริหารการศึกษา

ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (ป)/๔๓๖

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์สิทธิพร ครามานนท์

สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางณัฐิกา ปิ่นแก้ว นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอนตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๙-๙๘๑๖๕๒๙

ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (บ)/๔๓๖

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน อ.ดร. ครรชิต แสนอุบล

สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางณัฐิกา ปิ่นแก้ว นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอนตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๙-๙๘๑๖๕๒๙

ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (ป)/๔๓๖

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน นายอภิวัฒน์ ทองรุ่ง

สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางณัฐิกา ปิ่นแก้ว นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอนตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๙-๙๘๑๖๕๒๙

ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (บ)/๕๗๖

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ
เรียน

ด้วยนางณัฐิกา ปิ่นแก้ว นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิง
จิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง
ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชนเผ่ากระเหรี่ยง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระจาก นักเรียนชนเผ่ากระเหรี่ยง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อ
การศึกษาค้นคว้าอิสระ ตามวัน เวลา และรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังว่าจะได้รับความกรุณา
จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา๐๘๙๙๘๑๖๕๒๙

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ
-----	----------------	-----------------

แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วระบุว่านักเรียนมีพฤติกรรม ความรู้สึก หรือการกระทำที่ผ่านมามีบ่อยครั้งเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกจริงของท่าน โดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นมากที่สุด	ได้ 5 คะแนน
มาก	หมายถึง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นมาก	ได้ 4 คะแนน
ปานกลาง	หมายถึง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นปานกลาง	ได้ 3 คะแนน
น้อย	หมายถึง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นน้อย	ได้ 2 คะแนน
น้อยที่สุด	หมายถึง	นักเรียนมีอาการเช่นนั้นน้อยที่สุด	ได้ 1 คะแนน

ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึง ความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย การกล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง และเหมาะสม ทั้งท่าทาง วาจา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการกล้าตัดสินใจ และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดังนี้

1. ด้านการกล้าตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถในการกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวต่างๆ และสามารถตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง จากหลายทางเลือกที่พิจารณาหรือประเมินอย่างดีแล้วว่าเป็นทางเลือกที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายของงานนั้นๆ อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ได้แก่ สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยตนเอง การกล้าตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีให้แก่ตนเอง

2. ด้านการกล้าแสดงออก หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทั้งทางวาจา ท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ได้แก่ การกล้าแสดงความคิดเห็น การกล้าซักถาม เมื่อเกิดความสงสัย กล้าเป็นผู้นำ กล้าพูดต่อหน้าคนอื่น และกล้าแสดงความสามารถของตนเองที่เหมาะสม

3. ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการคิดของสมองซึ่งมีความสามารถในการคิดที่หลากหลาย แปลกใหม่ และสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การคิดค้น สร้างสิ่งแปลกใหม่ หรือรูปแบบความคิดใหม่ที่เหมาะสม ได้แก่ การสร้างสรรค์งานศิลปะ การสร้างสรรค์งานดนตรี และการออกแบบสิ่งของต่างๆ ตามจินตนาการ

		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	การกล้าตัดสินใจ					
1	ข้าพเจ้าสามารถจะแก้ไขปัญหาด้วยตนเองในเรื่องการเรียน
2	ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะยอมรับผิดในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป
3	ข้าพเจ้ากล้าตัดสินใจด้วยตนเองไม่ฟังพาความคิดของผู้อื่น
	การกล้าแสดงออก					
4	ข้าพเจ้ากล้าแสดงความคิดเห็นทุกครั้งที่มีโอกาส
5	ข้าพเจ้ากล้าร้องเพลงร่วมกับเพื่อนๆในห้องเรียน
6	ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดตักเตือนเพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิด
	การคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
7	เมื่อมีการประกวดวาดภาพข้าพเจ้ามักส่งภาพเข้าร่วมประกวด
8	ข้าพเจ้าประดิษฐ์งานฝีมือที่ครูสอนด้วยความเต็มใจ และรู้สึกสนุก
9	ข้าพเจ้าสามารถออกแบบสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ที่เป็นของใช้ในบ้าน

หมายเหตุ 1. ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบทดสอบ ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำใช้ในกระบวนการวิจัยในลำดับต่อไป

2. หากผู้วิจัยท่านใดสนใจแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองฉบับนี้ สามารถอีเมลล์สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ icecy130832@gmail.com

ภาคผนวก ค

ผลการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยด้วยวิธีการ IOC และค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือวิจัย

ค่าเชื่อมั่นในตนเอง	IOC	r	แปลผล
ด้านการกล้าตัดสินใจ			
แบบวัดข้อที่ 1	0.33	.797	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 2	1.00	.190	ตัดทิ้ง
แบบวัดข้อที่ 3	0.67	.827	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 4	0.67	.931	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 5	0.67	.256	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 6	1.00	.468	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 7	1.00	-.015	ตัดทิ้ง
แบบวัดข้อที่ 8	0.33	.650	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 9	0.00	-.338	ตัดทิ้ง
แบบวัดข้อที่ 10	1.00	.563	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 11	0.00	.640	นำไปใช้ได้
ด้านการกล้าแสดงออก			
แบบวัดข้อที่ 12	0.67	.867	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 13	0.33	.561	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 14	1.00	.230	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 15	1.00	.824	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 16	1.00	.856	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 17	0.67	.791	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 18	0.67	.762	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 19	1.00	.621	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 20	0.33	.887	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 21	1.00	.872	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 22	0.67	.804	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 23	0.33	.761	นำไปใช้ได้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ค่าเชื่อมั่นในตนเอง	IOC	r	แปลผล
ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์			
แบบวัดข้อที่ 24	0.33	.781	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 25	0.00	.842	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 26	0.67	.780	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 27	0.67	.673	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 28	0.33	.521	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 29	0.33	.709	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 30	0.33	.682	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 31	0.00	.616	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 32	0.67	.817	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 33	0.33	.648	นำไปใช้ได้
แบบวัดข้อที่ 34	0.33	.649	นำไปใช้ได้
ค่าความเที่ยงเท่ากับ .962			

หมายเหตุ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบทดสอบ ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำใช้ในกระบวนการวิจัยในลำดับต่อไป

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

**ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน**

คำชี้แจง : ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นการ จัดชุดกิจกรรมแนะแนวให้กับนักเรียนชนเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ที่เหมาะสมกับ หัวเรื่อง จุดประสงค์ และบริบทของนักเรียน โดยมีการจัดกิจกรรมต่างๆ อาทิเช่น การจัด กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมสหธนาคาร การแสดงบทบาทสมมุติ โดยมีสื่อต่างๆ เช่น บัตรคำ แผนภาพ เพลง เป็นต้น สำหรับเนื้อหาของชุดกิจกรรมแนะแนวครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าตัดสินใจ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยมีการจัด กิจกรรมจำนวน 10 ครั้ง

กิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีกิจกรรมทั้งหมดที่ดำเนินการ ประกอบด้วย กิจกรรมเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง 8 กิจกรรม กิจกรรมปฐมนิเทศ และปัจฉิมนิเทศ 2 กิจกรรม ใช้เวลาในการจัดกิจกรรม กิจกรรมละ 40 นาที โดยทุกกิจกรรมมี 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นนำ ชั้นดำเนินการ และชั้นสรุปผล โดยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง กิจกรรม ประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์
2. สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม
3. สารสำคัญ
4. วิธีดำเนินการชั้นนำและชั้นดำเนินการ
5. ชั้นสรุปและประเมินผล
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

กิจกรรมปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศ 2 กิจกรรม ประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์
2. สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม
3. วิธีดำเนินการชั้นนำและชั้นดำเนินการ
4. ชั้นสรุปและประเมินผล

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองทั้ง 10 กิจกรรม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

ตัวแปรตาม	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย การกล้าตัดสินใจกระทำในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง และเหมาะสม ทั้งทำทางวาจา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการกล้าตัดสินใจ และด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์	1	ปฐมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพ ระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และนักเรียนกับสมาชิกในกลุ่ม ให้ได้รู้จักกันมากขึ้น และสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองและความคุ้นเคยภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการจัดชุดกิจกรรมแนะแนว 3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และระยะเวลาการเข้าร่วมชุดกิจกรรมแนะแนว 4. เพื่อให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเริ่มใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
1. ด้านการกล้าตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถในการกล้าเผชิญหน้า กับความกลัวต่างๆ และสามารถตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งจากหลายทางเลือกที่พิจารณา หรือประเมินอย่างดีแล้ว ว่าเป็นทางเลือกที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของงานนั้นๆ อย่างถูกต้อง และเหมาะสม	2	เสี่ยงดีหรือไม่	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการกล้าตัดสินใจ 2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้
	3	เลือกดีมีเหตุผล	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกสิ่งที่เป็นโอกาสที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ สำหรับตัวเองได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการเสียโอกาสบางอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นผลจากการไม่กล้าตัดสินใจ
ได้แก่ สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยตนเอง การกล้าตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีให้แก่ตนเอง	4	ทำอย่างไรให้สำเร็จ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถพิจารณาถึงผลดีผลเสียในการกระทำสิ่งต่างๆ อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

ตัวแปรตาม	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
			2. เพื่อให้นักเรียนสามารถประเมินถึงผลดีผลเสีย ก่อน การตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆ
2.ด้านการกล้าแสดงออก หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทั้งทางวาจา ท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ได้แก่ การกล้าแสดงความคิดเห็น การกล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย กล้าเป็นผู้นำ กล้าพูดต่อหน้าคนอื่น และกล้าแสดงความสามารถของตนเองที่เหมาะสม	5	บอกเธอ อย่างไรดี	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการกล้าแสดงออกที่เหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมด้านวาจาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น 3. เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการกล้าแสดงพฤติกรรมด้านวาจาที่เหมาะสม
	6	เวทีทอง	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมด้านท่าทางได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น 2. เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการกล้าแสดงพฤติกรรมด้านท่าทางที่เหมาะสม
	7	ความคิดเห็น ของฉัน	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถกล้าแสดงออกทางความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผลและเหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการเป็นผู้ฟังที่ดี และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
3. ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการคิดของสมองซึ่งมีความสามารถในการคิดที่หลากหลายแปลกใหม่ และสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การคิดค้น สร้างสิ่งที่แปลกใหม่ หรือรูปแบบความคิดใหม่ที่เหมาะสม ได้แก่ การสร้างสรรค์งานศิลปะ การสร้างสรรค์งานดนตรี	8	ของวิเศษของ ฉัน	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกใช้กระบวนการคิดที่สร้างสรรค์ในการสร้างชิ้นงานตามจินตนาการได้หลากหลาย แปลกใหม่ และเหมาะสม

ตัวแปรตาม	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
และการออกแบบสิ่งของต่างๆ ตามจินตนาการ	9	ดนตรีในหัวใจ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดค้นสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ในรูปแบบของงานดนตรี 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกใช้กระบวนการคิดที่สร้างสรรค์ในการสร้างงานดนตรีตามจินตนาการได้หลากหลาย แปลกใหม่ และเหมาะสม
	10	ปัจฉิมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเรื่อง การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนวิธีการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติต่อไป 3. เพื่อให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเสร็จสิ้น

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และนักเรียนกับสมาชิกในกลุ่ม ให้ได้รู้จักกันมากขึ้น สร้างบรรยากาศอบอุ่นเป็นกันเองและความคุ้นเคยภายในกลุ่ม
2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการจัดชุดกิจกรรมแนะแนว
3. เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และระยะเวลาการเข้าร่วมชุดกิจกรรมแนะแนว
4. เพื่อให้ให้นักเรียนทำแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเริ่มใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม

1. แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง
2. เกมขาโต๊ะของฉันทน์ มีอุปกรณ์ ได้แก่ แผ่นภาพรูปโต๊ะ ดินสอ และยางลบ

วิธีดำเนินการ

ชั้นนำ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองตลอดจนชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรม
2. ผู้วิจัยทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวปฏิบัติ และรูปแบบกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้นักเรียนได้

ทราบรวมถึงขออนุญาตบันทึกภาพและเสียงในขณะดำเนินกิจกรรม

ขั้นดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง ชุด Pre - test แล้วทำการรวมคะแนนเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกมขาโต๊ะ เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเองโดยผ่านเกมขาโต๊ะ โดยผู้วิจัยเริ่มต้นจากการนำแผ่นภาพของค้ำวางอยู่บนโต๊ะแจกนักเรียนคนละ 1 ภาพ จากนั้น ผู้วิจัยให้นักเรียนวาดขาโต๊ะ ด้วยดินสอ จำนวนกี่ขาก็ได้ เมื่อนักเรียนวาดขาโต๊ะเสร็จ ผู้วิจัยอธิบายถึงความสำคัญของขาโต๊ะ ซึ่งขาโต๊ะแต่ละขาเปรียบเสมือนความเชื่อมั่นของนักเรียนที่เกิดจากประสบการณ์ต่างๆ จากนั้นผู้วิจัยกระตุ้นโดยใช้คำถามว่า “อะไรบ้างที่ทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง” เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ถึงสิ่งที่ทำให้ตนเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยคำตอบที่ได้แต่ละข้อนักเรียนมีสิทธิ์ ลบขาโต๊ะออก ได้ 1 ขา ต่อ 1 คำตอบ หลังจากนั้นผู้วิจัยสอบถามนักเรียนถึง

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเล่นเกมชาโต๊ะ แล้วให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงผลของการมีอยู่ หรือหายไปของชาโต๊ะว่า มีผลอย่างไรกับทองคำที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ซึ่งเปรียบเสมือนความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง ที่ส่งผลต่อความสำเร็จต่อความสำเร็จในการทำสิ่งต่างๆ ของตัวนักเรียน

3. ผู้วิจัยให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง
4. ผู้วิจัย และนักเรียนสนทนาร่วมกัน ถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นสรุปและประเมินผล

1. สรุปผลที่ได้จากแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง
2. สรุปความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง จากการเล่นเกมชาโต๊ะ
3. ประเมินความสนใจและการให้ความร่วมมือของนักเรียนในการมีส่วนร่วมทำกิจกรรม

เกมขาโต๊ะ

วัตถุประสงค์ของเกม

1. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญ และข้อดีของความเชื่อมั่นในตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียของการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

สื่อ/อุปกรณ์

1. รูปภาพโต๊ะที่มีทองคำวางอยู่
2. ดินสอ/ยางลบ

วิธีการเล่นเกม

1. นำแผ่นภาพรูปโต๊ะแจกนักเรียนคนละ 1 ภาพ ในภาพมีทองคำขนาดใหญ่วางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งทองคำเปรียบเสมือนความสำเร็จของนักเรียน
2. จากนั้นให้นักเรียนวาดขาโต๊ะ ด้วยดินสอ จำนวนกี่ขาก็ได้ โดยให้คำถามที่ว่า นักเรียนคิดว่าจะมีขาโต๊ะกี่ขา ถึงพอจะรับน้ำหนักทองคำก้อนนี้ได้
3. เมื่อนักเรียนวาดเสร็จ ผู้วิจัยอธิบายถึงความสำคัญของขาโต๊ะ ซึ่งขาโต๊ะแต่ละขาเป็นความเชื่อมั่นของนักเรียนที่เกิดจากประสบการณ์ต่างๆ ความกล้าตัดสินใจ การกล้าแสดงออก และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียน เช่น มีคนชมฉันว่าร้องเพลงเพราะ ฉันจึงชอบออกไปร้องเพลงหน้าห้อง เป็นต้น
4. จากนั้นผู้วิจัยกระตุ้นคำถามใหม่ เช่น อะไรบ้างที่ทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ถึงสิ่งที่ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยแต่ละข้อที่ได้ ก็ลบขาโต๊ะออกทีละขา
5. นักเรียนช่วยกันอภิปรายถึงผลของการมีอยู่ หรือหายไปของขาโต๊ะ มีผลอย่างไรกับทองคำ ซึ่งเปรียบเสมือนกับการมีอยู่ หรือหายไปของความเชื่อมั่นในตนเอง จะมีผลอย่างไรต่อความสำเร็จของนักเรียน
6. ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

ใบงานที่ 1.1

บัตรภาพ

ครั้งที่ 2 เสียงดีหรือไม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการกล้าตัดสินใจ
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และกล้าเผชิญหน้ากับความกลัวในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้

สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม

1. บัตรภาพเสียงดีหรือไม่
2. ใบงานเสียงดีหรือไม่

วิธีดำเนินการ

ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยถามนักเรียนว่าในชีวิตประจำวันของนักเรียนมีอะไรบ้างที่ต้องทำ ด้วยความระมัดระวัง และมีอะไรบ้าง ที่นักเรียนอยากทำซึ่งเป็นที่ถูกต้องแต่ไม่ได้ทำ
2. ผู้วิจัยสรุปว่าสิ่งที่ทำแล้วอาจเป็นอันตรายต่อร่างกายจิตใจหรือเกิดการสูญเสียถือว่าเป็นการเสี่ยง จึงต้องทำด้วยความระมัดระวัง ส่วนเหตุการณ์ที่ทำแล้วเกิดผลดีต่อร่างกายจิตใจนั้นเป็นสิ่งที่นักเรียนพึงควรจะทำด้วยความไม่เขินอายกล้าตัดสินใจกระทำอย่างถูกต้องและเหมาะสม

ขั้นดำเนินการ

1. นักเรียนเล่าประสบการณ์ชีวิต ที่ถือว่าเป็นการเสี่ยงคนละ 1 เรื่อง และเล่าเหตุการณ์ที่ดีแต่ไม่กล้าที่จะทำ คนละ 1 เรื่อง โดย แจกใบงานให้นักเรียนตอบคนละ 1 แผ่น อภิปรายซักถามจากคำตอบในใบงาน ประมาณ 4 - 5 คำถาม (แนวทางการซักถาม ในแต่ละเหตุการณ์ ถามว่านักเรียนคนใดที่ชอบเสี่ยงหรือไม่ชอบเสี่ยงเลย ถ้านักเรียนพบเห็นเหตุการณ์เหล่านี้นักเรียนจะอย่างไร)
2. ผู้วิจัยนำภาพให้นักเรียนดูและช่วยกันอภิปรายผลเสียในการเสี่ยง และผลดีในการเสี่ยง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนดูภาพที่ตื่นเต้นและช่วยกันอภิปราย และวิเคราะห์ถึงผลดีผลเสียในการเสี่ยงและควรเสี่ยงหรือไม่

ขั้นสรุปและประเมินผล

1. ผู้วิจัยสรุปถึงอัตราการเสี่ยงที่มีแนวโน้มจะได้รับอันตรายสูงอาจถึงแก่ชีวิตก็ไม่ควรเสี่ยง การเสี่ยงที่มีแนวโน้มเป็นอันตรายน้อย และได้รับผลดีมากกว่าในทุกด้านก็ควรจะเสี่ยงที่จะทำเพื่อเปิด ประสบการณ์ใหม่ๆ ในการดำรงชีวิต
2. ประเมินความสนใจและการให้ความร่วมมือของนักเรียนในการมีส่วนร่วมทำกิจกรรม

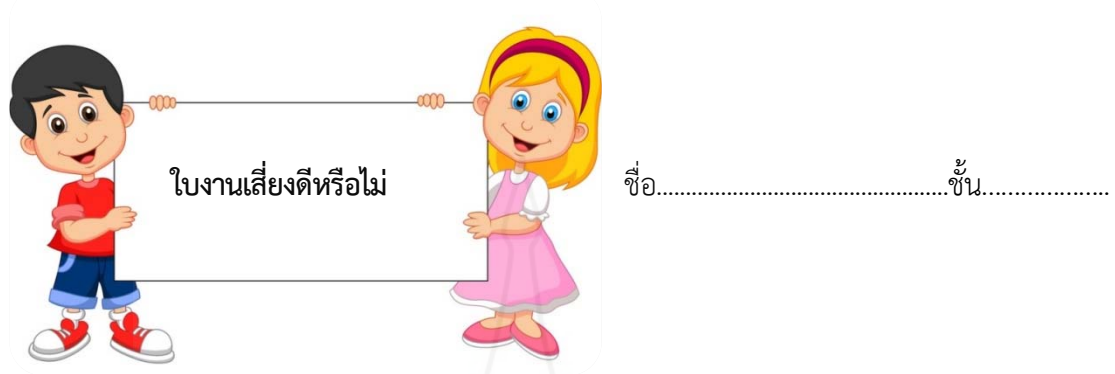
บัตรภาพเสียงดีหรือไม่

ใบงานที่ 2.2

ให้นักเรียนตอบคำถามข้างล่างนี้โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านหลังของแต่ละเหตุการณ์ตามความคิดของนักเรียนพร้อมทั้งให้เหตุผลถึงการเสียงหรือไม่

เหตุการณ์	เสียง	ไม่เสียง	เสียง บางครั้ง	เสียง บ่อย	เหตุผล
เดินข้ามถนนที่ไม่ใช่ทาง ม้าลาย					
ไปกับคนแปลกหน้า					
ขี่จักรยานซ้อนกัน 3 คน					
กลับบ้านผิดเวลา					
ขโมยข้อสอบ					
ลอกการบ้านเพื่อน					
ไปนอนค้างบ้านเพื่อน					
ทำกับข้าวด้วยตนเอง					
เข้าแข่งขันตอบปัญหา คณิตศาสตร์กับนักเรียนที่ อายุมากกว่า					
แข่งขันกีฬา กับเพื่อนที่มี อายุมากกว่า					

ครั้งที่ 3 เลือกดีมีเหตุผล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกสิ่งที่เป็นโอกาสที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ สำหรับตัวเองได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการเสียโอกาสบางอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นผลจากการไม่กล้าตัดสินใจ

สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม

1. เพลงการตัดสินใจ
2. ใบงานเลือกดีมีเหตุผล
3. บัตรภาพชุดเลือกดีมีเหตุผล

วิธีดำเนินการ

ชั้นนำ

1. ผู้วิจัยนำเพลงการตัดสินใจ และร่วมร้องเพลงกับนักเรียนพร้อมสนทนาเกี่ยวกับความหมายของเพลง

ขั้นดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาเรื่องการตัดสินใจเลือกสิ่งต่างๆ และเลือกทำสิ่งต่างๆ หลังจากสนทนา
2. ผู้วิจัยแจกใบงานเลือกดีมีเหตุผล เพื่อทำกิจกรรมโดย ให้นักเรียนดูบัตรภาพประกอบ แล้วเลือกสิ่งที่อยู่ในบัตรภาพ โดยทำเครื่องหมายกำกับสิ่งที่เลือกในใบงานเลือกดีมีเหตุผล และให้นักเรียนบอกข้อดีข้อเสียของสิ่งที่เลือก พร้อมให้เหตุผลประกอบการเลือก
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมอภิปรายสิ่งที่ตนเลือก และให้เหตุผลประกอบโดยเริ่มจากบัตรคำหรือบัตรภาพ 1 จนถึงใบสุดท้าย

ขั้นสรุปและประเมินผล

1. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสรุปจากการทำกิจกรรมโดย เน้นเรื่องการตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยให้ข้อคิดว่า ถ้านักเรียนไม่เลือกเลยแสดงว่านักเรียนไม่เปิดโอกาสให้ตนเอง หรือเลือกสิ่งที่มีอยู่นอกเหนือที่เขากำหนดให้เลือกนั้น ก็ไม่ถูกต้องตามกติกาเพราะในชีวิตจริง เราจำเป็นต้องตัดสินใจ

เลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เราไม่เสียโอกาสบางอย่างในชีวิตไป เช่นวันนี้ต้องมาโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ ถ้าไม่มาก็อยู่บ้านเลี้ยงน้องนักเรียนต้องเลือกอย่างหนึ่งเพื่อสร้างโอกาสที่ดีแก่ตนเอง

2. ประเมินความสนใจและการให้ความร่วมมือของนักเรียนในการมีส่วนร่วมกับกิจกรรม
3. ประเมินการวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียของสิ่งต่างๆ เพื่อนำมาเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ

ทำสิ่งต่างๆ ว่าเหมาะสมหรือไม่

ใบงานที่ 3.1

เพลง เพลงการตัดสินใจ
ทำนองเพลงช้าง

หนูจำหนู คิดดูให้ดีเสียก่อน
หากจะเลือกให้ได้แน่นอน
คิดก่อนและเลือกให้แน่ใจ (ซ้ำ)
เหตุผลอะไรที่หนูเลือก

ผัด

ผลเสีย

ใบงานที่ 3.2

ใบงานเลือกดีมีเหตุผล

ชื่อ.....ชั้น.....

ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สิ่ง พร้อมระบุข้อดีข้อเสีย และให้เหตุผลประกอบการเลือก

1. วิชาภาษาไทยหรือวิชาภาษาอังกฤษ

วิชาภาษาไทย		วิชาภาษาอังกฤษ	
ข้อดี	ข้อเสีย	ข้อดี	ข้อเสีย

เลือกสิ่งใด.....เหตุผล.....

2. เล่นฟุตบอลหรือเล่นเกมในมือถือ

เล่นฟุตบอล		เล่นเกมในมือถือ	
ข้อดี	ข้อเสีย	ข้อดี	ข้อเสีย

เลือกสิ่งใด.....เหตุผล.....

3. คอมพิวเตอร์ หรือโทรศัพท์มือถือ

คอมพิวเตอร์		โทรศัพท์มือถือ	
ข้อดี	ข้อเสีย	ข้อดี	ข้อเสีย

เลือกสิ่งใด.....เหตุผล.....

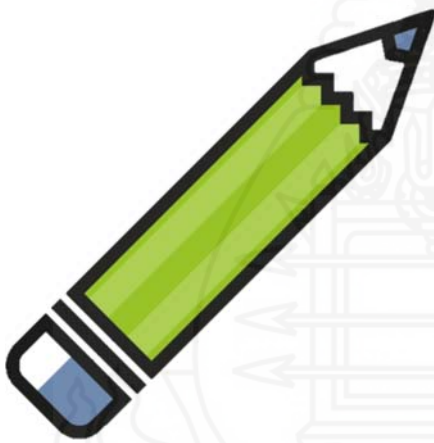

ใบงานที่ 3.3

บัตรภาพชุดเลือกดีมีเหตุผล

ช

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแบบประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแบบประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรม

กิจกรรม	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม คะแนน	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
1. ปฐมนิเทศ						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3. สารระสำคัญ	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. เสี่ยงดีหรือไม่						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
3. สารระสำคัญ	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3. เลือกดีมีเหตุผล						
1. ชื่อโปรแกรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด

กิจกรรม	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม คะแนน	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
3. สารระสำคัญ	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสม มาก
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสม มาก
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสม มาก
4. ทำอย่างไรให้สำเร็จ						
1. ชื่อโปรแกรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสม มาก
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสม มาก
3. สารระสำคัญ	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
5. ผู้ประกาศข่าวรุ่นเยาว์						
1. ชื่อโปรแกรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
3. สารระสำคัญ	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	0	0	2	2	0.7	มีความเหมาะสม น้อย

กิจกรรม	ผู้เชี่ยวชาญ			รวมคะแนน	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
6. เวทีทอง						
1. ชื่อโปรแกรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
3. สารระสำคัญ	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
7. ความคิดเห็นของฉัน						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
3. สารระสำคัญ	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	1	1	2	4	1.3	มีความเหมาะสมมาก
8. ของวิเศษของฉัน						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3. สารระสำคัญ	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด

กิจกรรม	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม คะแนน	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
9. ดนตรีในหัวใจ						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3. สารระสำคัญ	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
10. ปัจฉิมนิเทศ						
1. ชื่อโปรแกรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
2. สื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3. สารระสำคัญ	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4. วิธีดำเนินกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด
5. สรุปและประเมินผลกิจกรรม	2	2	2	6	2.0	มีความเหมาะสมมากที่สุด

หมายเหตุ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงชุดกิจกรรม ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำชุดกิจกรรมฉบับสมบูรณ์เพื่อนำใช้ในกระบวนการวิจัยในลำดับต่อไป

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางณัฐิกา ปิ่นแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	13 สิงหาคม 2532
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต เอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านหัวแม่สุริน ตำบลแม่อุคอ อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ตำแหน่ง	ครู

